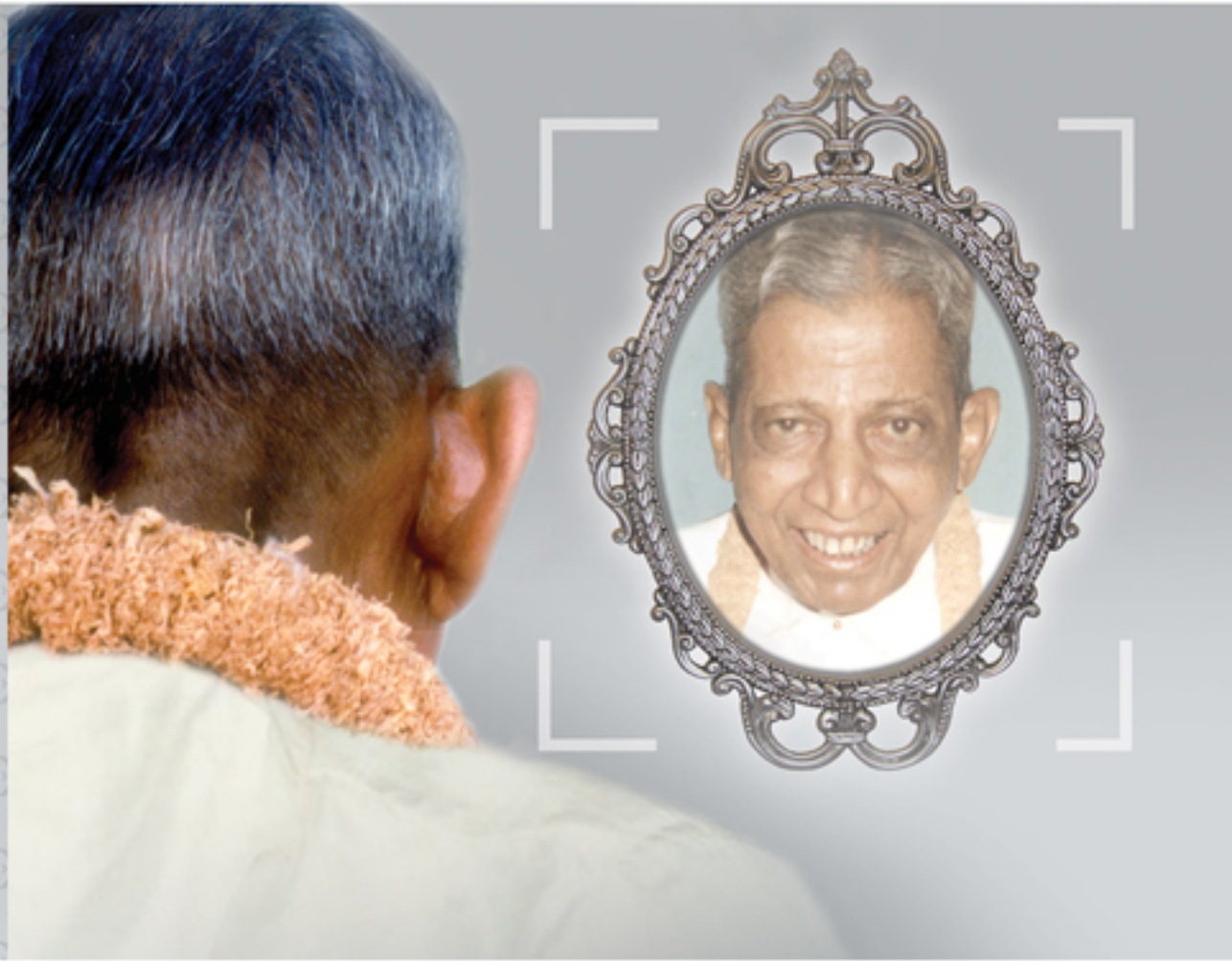

ઓગસ્ટ ૨૦૧૮

દાદાવાણી

ઉત્કલ પ્રવૃત્તિ ૨ ૧૫

આ અરીસો તો મોટામાં મોટું સાયન્સ છે ! આ અરીસો એ બહુ ઈફેક્ટિવ છે. તારે જેટલો લાભ ઉઠાવવો હોય તેટલો ઉઠાવવા અરીસા સામે બેસી સામાયિક કરે તો બહુ ઉત્તમ છે. સામા જ દર્શન થાય !

વર્ષ : ૨૩, અંક : ૧૨
સળંગ અંક : ૨૭૬
ઓગષ્ટ ૨૦૧૮

સંપર્ક સૂત્ર :

અડાલજ ત્રિમંદિર, સીમંધર સીટી,
અમદાવાદ-કલોલ હાઈવે,
મુ.પો.: અડાલજ-૩૮૨૪૨૧
જિ. ગાંધીનગર, ગુજરાત.
ફોન : (૦૭૯) ૩૯૮૩૦૧૦૦

email:dadavani@dadabhagwan.org
www.dadabhagwan.org

દાદાવાણી ફરિયાદ માટે : ૮૧૫૫૦૦૭૫૦૦

Editor : Dimple Mehta

Printer & Published by

**Dimple Mehta on behalf of
Mahaveidh Foundation**

Simandhar City,

Adalaj - 382421,

Ta & Dist-Gandhinagar.

Owned by

Mahaveidh Foundation

Simandhar City,

Adalaj - 382421,

Ta & Dist-Gandhinagar.

Printed at

Amba Offset

B-99, GIDC, Sector-25,

Gandhinagar - 382025.

Published at

Mahaveidh Foundation

Simandhar City,

Adalaj - 382421,

Ta & Dist-Gandhinagar.

કુલ ૨૮ પેજ (કવર પેજ સાથે)

લવાજમ (ગુજરાતી)

૧૫ વર્ષ

ભારત : ૧૫૦૦ રૂપિયા

યુ.એસ.એ. : ૧૫૦ ડોલર

યુ.કે. : ૧૨૦ પાઉન્ડ

વાર્ષિક સભ્ય

ભારત : ૧૫૦ રૂપિયા

યુ.એસ.એ. : ૧૫ ડોલર

યુ.કે. : ૧૨ પાઉન્ડ

D.D. / M.O. 'મહાવિદેહ
ફાઉન્ડેશન'ના નામે મોકલવો.

દાદાવાણી

અરીસા સામાયિકનો પ્રયોગ

સંપાદકીય

અક્ષમ વિજ્ઞાનમાં આત્મા જાણ્યા પછી 'હું શુદ્ધાત્મા છું' એવી જાગૃતિ રહે છે. એ જાગૃતિ પછી જતી જ નથી છતાં ઘણીવાર તન્મયાકાર થઈ જવાય છે, એવી ફરિયાદ મહાત્માઓને વારંવાર થતી હોય છે. 'પોતે' પરમાત્મા ને 'ચંદુ' ફાઈલ નં. ૧ આની વચ્ચે ભેદજ્ઞાનથી ભેદરેખા નાખી આપી છે, જે પ્રતીતિ રૂપે છે. હવે પોતે 'પોતાની જાત'થી, 'ચંદુભાઈ'થી જુદો ક્યારે અનુભવાય ? ચંદુભાઈ જોડે જુદાપણું વર્તાય, તે માટે ચંદુભાઈ જોડે વાતચીતનો પ્રયોગ ખૂબ જ સચોટ પૂરવાર થયો છે અને આ પ્રયોગને અનુભવના ધોરણે લઈ જવા દાદાશ્રીએ એક આગવો પ્રયોગ એટલે કે 'અરીસા-સામાયિક'નો ફોડ આપ્યો છે.

આત્માનું ફિઝિકલ (સ્થૂળ) વર્ણન કરવા માટે અરીસો જ એક સાધન છે. આત્મા અરીસા જેવો છે. જેમ અરીસામાં બહારની વસ્તુઓ ઝળકે એમ આત્મામાં પણ મઠી બ્રહ્માંડ ઝળકે. હવે અરીસાના ગુણધર્મને સમજીને ચંદુને અરીસામાં જુદા જોવાનો પ્રયોગ એ દાદાશ્રીની આગવી શોધખોળ છે. ચંદુભાઈને જુદા જાણવા ને જુદા દેખાય તે માટે અરીસા સામે બેસાડ્યા હોય તો, તે તમને એક્ઝેક્ટ જુદા દેખાય કે ના દેખાય ? આ પુદ્ગલભાગ અને આ ચેતનભાગ એ રીતે અરીસામાં બંધું ઓળખાય.

અત્રે પરમ પૂજ્ય દાદા ભગવાન (દાદાશ્રી) અરીસા-સામાયિક અંગે કહે છે, 'આપણે ચંદુને જુદો જાણીએ છીએ પણ ચંદુ જુદો દેખાય શી રીતે ?' ચંદુભાઈ શું શું કરે છે ? ચા પીધી, ખાઈ-પીધું એ બંધું જુદું જુદું, એ જ અભ્યાસ અર્થે આ પ્રયોગ આપેલ છે. અહીં દાદાશ્રીએ અલગ-અલગ ફોડ જુદી જુદી વ્યક્તિઓ સાથે જુદા જુદા સંજોગોમાં આપ્યા છે, જે વાચકને રિપીટ થતા લાગે પણ એમાં દાદાની કરુણા અને સિદ્ધાંત નીતરતા જણાશે.

દાદાશ્રી કહે છે કે આપણે બીજાનું નિરીક્ષણ કરીએ છીએ તેમ ચંદુનું નિરીક્ષણ કરવાનું છે. બીજાનું નિરીક્ષણ કરવાની શક્તિ લોકો ધરાવે છે પણ પોતાની ફાઈલ વને જોવામાં થાપ ખાઈ જાય છે. કારણ કે અનાદિનો અભ્યાસ નહીં ને, એટલે ત્યાં કાચો પડી જાય છે. આપણે અરીસા સામે ચંદુને બેસાડીને જેટલી ભૂલો દેખાય એટલી કલાક સુધી કહે એ જ મોટામાં મોટું સામાયિક.

શ્રદ્ધભદેવ ભગવાનના વખતમાં ભરત ચક્રવર્તીએ પણ છેવટે અરીસાભવનનો આશરો લીધો, ત્યારે એમનું રાગે પડ્યું. આત્મા જાણ્યા પછી અરીસા સામે ચંદુ જોડેના વાતચીતના પ્રયોગ દ્વારા, પ્રકૃતિથી આત્મા લપટો પડી જાય એમ છે. હવે મહાત્માઓ અરીસા-સામાયિકનો ઉપયોગ કરી ફાઈલ-વને જુદી જોઈ શુદ્ધાત્મા અનુભવનો પુરુષાર્થ માંડે એ જ અભ્યર્થના.

જય સચ્ચિદાનંદ.

અરીસા સામાયિકનો પ્રયોગ

અરીસા સામે બેસી, થાય ચંદુના દર્શન

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આ અહીંયા અરીસો મૂકતા'તાને તમે, તે નીરુબેને કીધું'તું કે અરીસા સામાયિક કરતા હશે. તો દાદા, અરીસા સામાયિક એટલે શું ?

દાદાશ્રી : અરીસામાં જે દેખાય ને, એની જોડે સામાયિક કરવાની. સામું દેખાય ખરું ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, દેખાય.

દાદાશ્રી : કોણ દેખાય ?

પ્રશ્નકર્તા : ચંદુ* દેખાય.

દાદાશ્રી : અને તું કોણ તે ઘડીએ ?

પ્રશ્નકર્તા : હું શુદ્ધાત્મા.

દાદાશ્રી : હંઅ.. એટલે એવી સામાયિક કરજે. અરીસો ઈકેક્ટિવ (અસરકારક) છે. તારે જેટલો લાભ ઉઠાવવો હોય તેટલો ઉઠાવવા અરીસા સામે બેસી સામાયિક કરે તો બહુ ઉત્તમ છે. સામા જ દર્શન !

જુદું જોવા અરીસા પ્રયોગ

પ્રશ્નકર્તા : આપે વાત કહી ને, અરીસામાં જોઈને વાતચીત કરવી પોતાની સાથે, તો શરૂઆતમાં એ પ્રક્રિયા અઘરી પડે.

દાદાશ્રી : ના, ના, એ શેની અઘરી ? ચંદુભાઈને અહીં આગળ ડાઘ પડ્યા હોય, તો તમને દેખાય કે ના દેખાય ?

પ્રશ્નકર્તા : દેખાય.

દાદાશ્રી : જે ડાઘ પડ્યા છે અને દેખાય છે એ ચંદુભાઈ અને તમે જુદા. એ તમારે ચંદુભાઈને કહેવાય કે ભઈ, આ પ્રમાણે કરજો. એટલે ચંદુભાઈમાં ફેરફાર થઈ જાય. જુદા થઈને કામ કરો.

જુદું જાણ્યું, પણ જુદું દેખાય અરીસામાં

પ્રશ્નકર્તા : એટલે ધીમે ધીમે ચંદુથી જુદું રહેવાય એટલા માટેનો આ પ્રયોગ છે ?

દાદાશ્રી : નિશ્ચય કરે ગમે તે, પણ પાંચ-છ દહાડા પ્રયોગ કરતા વાર લાગે. જેમ ચંદુ શું કરે છે એમ જોયા કરવાનું હોય, તે તો આવડે ને તરત ? ચંદુ શું કરે છે એમ જોયા કરવાનું, તે આ બધાને ના આવડે ?

પ્રશ્નકર્તા : આવડે.

દાદાશ્રી : તને પોતાને વાર લાગે. કારણ કે જેમ આખી બસની બોડી છે તે ડ્રાઈવરને એ એક જ, પોતાનું શરીર હોય એવું જ લાગ્યા કરે. એટલી બધી લાંબી બસ હોય છે ને, સાંઈઠ ફૂટ લાંબી, તોયે ડ્રાઈવર ત્યાં બેઠો બેઠો એનું જ શરીર હોય એવી રીતે પેલો બસનો ખૂણો અડે નહીં, એવું જ જુએ. કારણ કે બધું એણે નક્કી કરેલું કે આ મારું જ શરીર, મારું જ બોડી. એટલે પેલો ખૂણો આટલા સારું અથડાતા રહી જાય. અરે, શી રીતે આટલા હારુ રહી ગયું ? ત્યારે કહે, 'પોતે નક્કી કર્યું !'

એવું તેં નક્કી કર્યું કે 'હું જ ચંદુ.' એટલે પછી શી રીતે દેખાય ? એ જ્ઞાન જાણી ગયો કે આ આનાથી આપણે જુદા છીએ, એ જાણી ગયો પણ આ દેખાય શી રીતે ?

પ્રશ્નકર્તા : આ નક્કી કરેલું છે પહેલાનું એ નડે છે વચ્ચે.

દાદાશ્રી : એટલે અરીસામાં જોઈને જુદું જોવાનું એ કર કર કર્યા કરવું, ત્યારે રાગે પડે. અરીસો છે કે નથી એવો લાંબો ?

પ્રશ્નકર્તા : છે.

સામે બેસાડી કરીએ મોટેથી વાતચીત

દાદાશ્રી : હવે તમારે શું કરવાનું કે ચંદુભાઈને અરીસા સામે બેસાડીને તમારે ચંદુભાઈ જોડે વાતચીત કરવી પડે કે 'તમે સડસઠ વરસે રોજ સત્સંગમાં આવો છો, તેનું બહુ ધ્યાન રાખો છો, તે બહુ સારું કામ કરો છો.' પણ જોડે જોડે બીજી સમજણ પાડવી ને સલાહ આપવી કે 'દેહનું ધ્યાન શું કામ બહુ રાખો છો ? દેહમાં આ આમ થાય છે, તે છો ને થાય ! તમે અમારી જોડે આમ આવી જાવ ને ! અમારી જોડે પાર વગરનું સુખ છે !' એવું તમારે ચંદુભાઈને કહેવું. ચંદુભાઈને આમ અરીસા સામે બેસાડ્યા હોય તો, તે તમને 'એક્ઝેક્ટ' (જેમ છે તેમ) દેખાય કે ના દેખાય ?

પ્રશ્નકર્તા : અંદર વાતચીત તો મારે કલાકો સુધી ચાલે છે.

દાદાશ્રી : પણ અંદર વાતચીત કરવામાં બીજા ફોન લઈ લે છે, એટલે એમને સામા બેસાડીને મોટેથી વાતચીત કરીએ. એટલે કોઈ બીજો ફોન લે જ નહીં ને !

પ્રશ્નકર્તા : પોતાને સામે કેવી રીતે બેસાડવું ?

દાદાશ્રી : તું 'ચંદુભાઈ'ને સામે બેસાડીને વઢ કરતો હોય તો 'ચંદુભાઈ' બહુ ડાહ્યા થઈ જાય. તું જાતે જ વઢું કે 'ચંદુભાઈ, આવું તે હોય ? આ તમે શું માંડ્યું છે ? ને માંડ્યું તો હવે પાંસરું માંડો ને !' આવું આપણે કહીએ તે શું ખોટું છે ? કો'ક લપકા કરતું હોય, તે સારું લાગતું હશે ? તેથી અમે તમને 'ચંદુભાઈ'ને વઢવાનું કહીએ, નહીં તો હપૂચું (સદંતર) અંધેર જ ચાલ્યા કરે ! આ પુદ્ગલ શું કહે છે કે તમે તો 'શુદ્ધાત્મા' થઈ ગયા, પણ અમારું શું ? એ દાવો માંડે છે, એ પણ હકદાર છે. એ પણ ઈચ્છા રાખે છે કે અમારે પણ કંઈક જોઈએ છે. માટે તેને અટાવી-પટાવી લેવું. એ તો ભોળું છે. ભોળું એટલા માટે કે મૂરખની સંગત મળે તો મૂરખ થઈ

જાય ને ડાહ્યાની સંગત મળે તો ડાહ્યું થઈ જાય. ચોરની સંગત મળે તો ચોર થઈ જાય ! જેવો સંગ એવો રંગ ! પણ એ પોતાનો હક છોડે તેવું નથી.

પણ એને (ચંદુને) જો પટાવીએ તો એ બધુંય છોડે તેમ છે. સમજણ પાડીએ તો એ બધું જ છોડી દે એવો ડાહ્યો છે પાછો !

ચંદુને જાતે જ આપવો ઠપકો

અરીસામાં ચંદુભાઈ સામા દેખાય, એમાં એક (પોતે) આત્મા છે અને સામા ઊભા છે એ ચંદુભાઈ છે. આપણે એમને કહેવું કે 'ચંદુભાઈ, આવી આવી ભૂલો ક્યાં સુધી કરશો ?' 'જરા તમને ઠપકો આપવા જેવો છે' એમેય કહીએ.

તમે કોઈ દહાડો અરીસામાં જોઈને ચંદુભાઈને ઠપકો આપો છો ? આપણે અરીસામાં ચંદુભાઈને સામા બેસાડીને કહીએ કે 'તમે ચોપડીઓ છપાવી, જ્ઞાનદાન કર્યું, એ તો બહુ સારું કામ કર્યું પણ તમે બીજું આમ કરો છો, તેમ કરો છો, તે શાને માટે કરો છો ?' આવું પોતાની જાતને કહેવું પડે કે નહીં ? દાદા એકલા જ કહે કહે કરે ? એના કરતાં તમે પણ કહો તો એ બહુ માને, તમારું વધુ માને ! હું કહું ત્યારે તમારા મનમાં શું થાય ? દાદા (પોતાના શુદ્ધાત્મા) મારી જોડે પાડોશમાં છે તે મને નથી કહેતા ને તમે શું કરવા કહો છો ? માટે આપણે જાતે જ ઠપકો આપીએ.

પારકાની ભૂલો કાઢતા બધીય આવડે અને પોતાની એકુંચ ભૂલ કાઢતા નથી આવડતી. પણ તમારે તો ભૂલો કાઢવાની નથી, તમારે તો 'ચંદુભાઈ'ને વઢવાનું જ છે જરા. તમે તો 'ચંદુભાઈ'ની ભૂલો જાણી ગયા છો. એટલે હવે 'તમારે' ચંદુભાઈને ઠપકો આપવાનો છે. પાછા ચંદુભાઈ 'માની' છે, બધી રીતે 'માનવાળા' છે, એટલે એને જરા પટાવીએ તો બધું કામ થાય.

હવે આ વઢવાનો અભ્યાસ આપણે ક્યારે

કરીએ ? આપણે ઘેર એક-બે માણસો વઢનારા રાખીએ પણ એ સાચું વઢનારા ના હોય ને ! સાચું વઢનારા હોય તો જ પરિણામ આવે, નહીં તો જૂઠું-બનાવટી વઢનારું હોય તો પરિણામ ના આવે. આપણને વઢનારું કોઈ હોય તો આપણે એનો લાભ લેવો જોઈએ. આ તો આવું ગોઠવતા આવડતું નથી ને ?

પ્રશ્નકર્તા : વઢનારા હોય તો આપણને ગમે નહીં.

દાદાશ્રી : એ નથી ગમતા પણ રોજના વઢનારા લાગુ થયા હોય, પછી તો આપણને નિકાલ કરતાં આવડે ને બળ્યું, કે આ રોજનું લાગ્યું છે, તો ક્યાં પત્તો પડશે ? એના કરતા આપણે આપણી 'ગુફામાં' પેસી જાવ ને !

પ્રશ્નકર્તા : આપે કહ્યું છે કે 'હું જીવ નથી પણ શિવ છું' પણ એ જુદું પડતું નથી.

દાદાશ્રી : એ એનો ભાવ છોડે નહીં ને ! એ એના હક છોડે કે ? એટલે આપણે એને સમજાવી-સમજાવીને, પટાવી-પટાવીને કામ લેવું પડે. કારણ કે એ તો ભોળું છે. પુદ્ગલનો સ્વભાવ કેવો છે ? ભોળો છે. તે એને આમ કળામય કરીએ તો એ પકડાઈ જાય.

આ છે મોટામાં મોટી સામાયિક

તારે 'ચંદુભાઈ'ને અરીસા સામે બેસાડી આમ પ્રયોગ માંડવો. અરીસામાં તો મોઢું બધું જ દેખાય. પછી આપણે 'ચંદુભાઈ'ને કહીએ, 'તમે આમ કેમ કર્યું ? તમારે આમ નથી કરવાનું. પત્ની જોડે મતભેદ કેમ કરો છો ? તમે પૈણ્યા શું કરવા ? પૈણ્યા પછી આમ શું કરવા કરો છો ?' આવું બધું કહેવું પડે. આવું અરીસામાં જોઈને ઠપકો આપે એક-એક કલાક, તો બહુ શક્તિ વધી જાય. આ બહુ મોટામાં મોટી સામાયિક કહેવાય. તમને ચંદુભાઈની બધી જ ભૂલોની ખબર પડે ને ? જેટલી ભૂલો દેખાય એટલી આપણે અરીસા સામે ચંદુલાલને બેસાડીને

એક કલાક સુધી કહી દીધી કે એ મોટામાં મોટી સામાયિક !

પ્રશ્નકર્તા : આપણે અરીસામાં ના કરીએ ને આમ મન સાથે એકલા એકલા વાતો કરીએ તો, તે ના થઈ શકે ?

દાદાશ્રી : ના, એ નહીં થાય. એ તો અરીસામાં તમને ચંદુભાઈ દેખાવા જોઈએ. એકલા એકલા મનમાં કરીએ તો આવડે નહીં. એકલા એકલા કરવાનું, એ તો 'જ્ઞાની પુરુષ'નું કામ ! પણ તમને તો આમ આ બાળભાષાનું શીખવાડવું પડે ને ? અને આ અરીસો છે તે સારું છે, નહીં તો લાખ રૂપિયાનો અરીસો વેચાતો લાવવો પડત. આ તો સસ્તા અરીસા છે ! ઋષભદેવ ભગવાનના વખતમાં ભરત ચક્રવર્તી એકલાએ જ અરીસા ભવન બનાવેલું ! અને અત્યારે તો એય મોટા મોટા અરીસા બધે દેખાય !

આ બધી પરમાણુની થિયરી છે. પણ જો અરીસા સામું બેસાડીને કરે ને, તો બહુ કામ નીકળી જાય એવું છે. પણ કોઈ કરતું નથી ને ! અમે કહીએ ત્યારે એક-બે વખત કરે ને પછી પાછો ભૂલી જાય !

સમજો પ્રયોગ જુદાપણાનો

પ્રશ્નકર્તા : આપ સત્સંગમાં થોડી થોડી વારે જુદા પાડવાનો પ્રયોગ કહેતા જ હો છો.

દાદાશ્રી : મુખ્ય વસ્તુ જ એ છે ને !

પ્રશ્નકર્તા : મન કશું બતાડે તો મનને કહી દેવું કે તારું નહીં ચાલે. એટલે મન સાથે વાત કરી કે છૂટું પડી જ જાય.

દાદાશ્રી : હા, છૂટું પડી જ જાય અને આ દેહને 'ફાઈલ નંબર વન' કહ્યું તોય છૂટું પડી જાય.

પ્રશ્નકર્તા : આ જે જુદાપણાનો પ્રયોગ છે આપનો, તે કેવી રીતે હોય છે ? આપને એ સહેજે એકઝેક્ટ જુદું દેખાયા કરે ?

દાદાશ્રી : દેખાય એ તો. આ પુદ્ગલ ભાગ અને આ ચેતન ભાગ; એ રીતે બધું ઓળખાય જ, એવી જાગૃતિ હોય. જેમ દૂધીનું શાક કરવું હોય તો જાગૃતિ હોય કે છોડાં જુદા કાઢી નાખવાના, ડીટું જુદું કાઢી નાખવાનું. પછી સમારી દે હડહડાટ ! એવું અમને જડ-ચેતનનું જુદું જ રહે !

જ્ઞાતા-દ્રષ્ટા રહેવું એટલે શું કે ચંદુભાઈ શું કરે એ તમે જાણ્યા કરો. ચંદુભાઈએ છોકરાંને ધોલ મારી ને કકળાટ કરતા હોય તે આપણે જાણવું કે ચંદુભાઈ હજુ કકળાટ કરે છે. આપણે ચંદુભાઈને કહેવાય ખરું કે 'શા હારુ કકળાટ કરો છો વગર કામના ?' હા, ખુશીથી કહેવાય. અને કો'ક ફેરો ઠપકોય આપવો. 'ચંદુભાઈ, શા હારુ કરો છો' કહીએ. 'પહેલેથી, પરણ્યા ત્યારથી આવા ને આવા હતા એ. હવે જરા પાંસરા થઈ જાવ ને, ભઈ. દાદા મળ્યા હવે તો !'

પ્રશ્નકર્તા : હા, અને આપે છૂટા પાડી આપ્યા પછી એ ચંદુભાઈ સામો જવાબ આપે કે 'ના, હું આમ ને આમ રહીશ.'

દાદાશ્રી : ના, હવે એ બોલે નહીં, અક્ષરેય બોલે નહીં.

આમ પ્રકૃતિથી લપટો પડે આત્મ

અરીસામાં જોઈને રોજ ચંદુભાઈને કહેવું એટલે આત્મા છૂટો પડતો જાય. પ્રકૃતિથી આત્મા લપટો થયો તો કામ થઈ ગયું. શીશામાં તો બૂચ લપટો પડી ગયો હોય તો ના કામ લાગે ને ? લોક કહેય ખરાં ને, 'લપટો પડી ગયો છે.' લપટો હઉં પડી જાય ને ? અને પ્રકૃતિમાં આત્મા લપટો પડે તે તો સારો. આપણે મહીં વાસીએ તોયે ફરી પાછો છૂટો ને છૂટો. અરીસામાં જોઈને જરાક પાછળ કહેશો ને, ત્યારે આત્મા લપટો પડી જશે. પછી આપણે મજબૂત કરવા જઈએ તે ના થાય, લપટો પડી ગયો છે. આપેલો આત્મા શુદ્ધાત્મા છે, લપટો

પડીને બીજો કંઈ બગાડ જોડે આવવાનો નથી. આપેલો શુદ્ધાત્મા છે, એટલે જ છૂટો પડી શકે.

આપણે પૂછીએ ત્યારે જવાબ મળે. તમે છે તે ચંદુભાઈ જોડે વાત કરો ને, કોઈ દા'ડો કરેલી ? તે આપણે ચંદુભાઈને પૂછીએ કે 'તમારે હવે કંઈ હિંસા કરવાના ભાવ થાય છે ?' ત્યારે એ 'ના' કહે. 'કોઈનું લઈ લેવું છે ?' ત્યારે કહે, 'ના.' પૂછીએ તો જવાબ આપે કે ના આપે ?

પ્રશ્નકર્તા : આપે.

દાદાશ્રી : કારણ કે મિશ્રચેતન છે ને ! હા, આત્માને કશું જ કરવું પડતું નથી. આત્માની ખાલી હાજરીથી જ, આ મિશ્રચેતન ચાલે છે !

વેદનીય ગુણ છે, તે પાડોશીનો

પ્રશ્નકર્તા : પોતાનો જે સ્વભાવ છે ચંદુભાઈનો, એનું પૃથક્કરણ કેવી રીતે કરવું ?

દાદાશ્રી : ચંદુભાઈને અને આપણે શું લેવાદેવા ? તમે શુદ્ધાત્મા થયા ને ! ચંદુભાઈ તો પાડોશી છે, ફાઈલ નંબર વન, તમારે શું લેવાદેવા ? એનો કોઈ કલેઈમ (દાવો) હોય તો મને કહો. જુદા થઈ ગયા આપણે. છૂટા થઈ ગયા પછી, બે ભાઈઓએ ખેતરાં વહેંચ્યા પછી આ બીજી બાજુના ભીંડા કોઈ લે નહીં. જો લે તો ભાઈઓ વહેંચવા કરશે, વહેંચ્યા પછી. વહેંચ્યા પહેલા એ બધું લે, સહિયારું હોય ત્યાં સુધી. વહેંચણ થયા પહેલા જ ભાંજગડ છે, વહેંચણ થયા પછી નહીં.

પ્રશ્નકર્તા : વહેંચણ ના થયું ત્યાં સુધી બધું સહિયારું સમજે ને !

દાદાશ્રી : સહિયારું જાણીને જ બધું આ કર્યું. અને તે મેં ડિમાર્કશન લાઈન (ભેદરેખા) હઉં નાખી આપી છે. હવે કાયમનો કોયડો ઉકલી જાય. પણ તોય કહે, 'મને ઉધરસ થઈ.' અલ્યા, ઉધરસ કોને થઈ, એ જાણવું.

પ્રશ્નકર્તા : જાણો તો અશાતા વેદનીય, શાતા વેદનીયમાં ફરી જાય ને ?

દાદાશ્રી : ફરી જાય ને તરત. વેદનીય ગુણ છે તે પાડોશીનો છે, આપણો વેદનીય ગુણ નથી. આપણે નિર્લેપ છીએ. નિર્લેપને કશું ના થાય. આપણને ઉધરસ આવે તો એમ લાગવું જોઈએ કે ‘ઉધરસ ઉપડી છે.’ મને ઉપડી, એવું ના લાગવું જોઈએ. જોડેવાળાને ઉધરસ થાય છે, તે બહુ થઈ છે, એવું લાગવું જોઈએ. અનાદિનો પેલો અવળો અભ્યાસ એટલે પેલી ટેવ પડેલી. એટલે આપણે અનાદિનો અભ્યાસ ફેરવવો પડે ને !

પ્રશ્નકર્તા : આ તો પેલી ઉધરસનો વાંધો નથી પણ પેલું દુઃખ થાય છે, એનો વાંધો છે.

દાદાશ્રી : પારકા ભીંડા, પછી એક ફેરો દેખાડ્યા, હવે જુદા રાખવામાં શું વાંધો ? મન-વચન-કાયાના લેપાયમાન ભાવો ‘મારા છે’ કહ્યું, તો કૂદાકૂદ કરી મેલે. પણ ‘આ મારું ન્હોય’ એમ કહ્યું કે પેલા બંધ થઈ જાય. એક આપણે જ્યાં સુધી નક્કી ના કરીએ કે આ ભીંડાની લાઈન મારી ન્હોય, ત્યાં સુધી આપણા ખેડૂતો, માણસો બધાંય બૂમાબૂમ કરે. આ તો અમારા અનુભવની વાતો કહીએ કે જે અમને અનુભવ થયેલા તેની. એટલે આપણે બે-ત્રણ વખત કહેવું પડે, ‘ભઈ, આ મારું ન્હોય હવે.’ એટલે એ લોકો બોલતા બંધ થઈ જાય. એવું કરવું તો પડે ને ? એમને એમ કંઈ આવતું હશે ?

અંદર શાતા રહેવી જોઈએ, બહાર ભલે અશાતા હોય. બહાર તો ઘડીમાં તાવ ચઢે-ઉતરે, માથું દુઃખે, ‘આ કાગળ અમારો ન્હોય, આ બાબત અમારી નહીં’ તેમ અરીસામાં રહીને (જોઈને) વાત કરવી. તે છૂટાપણાનો વ્યવહાર અરીસા સામે રહીએ તો થાય.

અમારા રસ્તા તમને દેખાડીએ

પ્રશ્નકર્તા : આ બધી પરવશતાથી મુક્ત કેવી રીતે થવું ?

દાદાશ્રી : પરવશતા તો ચંદુભાઈને છે, તમને નથી ને ! તમારે ચંદુભાઈને કહેવું, ‘અમે છીએ તારી જોડે, તારે કંઈ વાંધો છે ? ગભરાવાનું નહીં. તું લોકોનો પરવશ ના રહીશ, અમારી જોડે પરવશ રહેજે. બીજા કોઈનો પરવશ રહીશ નહીં’ એવું બોલીએ. આમ જુદાપણાની જાગૃતિ છે, પણ તે બોલતા ના ફાવે તો આમ અરીસામાં દેખાડીને વાતચીત કરવી. તને દેખાય કે ના દેખાય ? તને ગમ્યું ને ? આ રસ્તો ગમ્યો ને ? હા, અમને પૂછે એટલે અમે જે રસ્તા કરતા હોય, તે જ રસ્તા તમને દેખાડીએ.

પ્રશ્નકર્તા : પછી અમેય કરીએ ને !

દાદાશ્રી : કરવો હોય તો આ રહ્યો અરીસો, કોણ ના પાડે છે ? ‘હું સાથે છું ને દાદા માથે છે. બોલ શેની અડચણ છે ?’ બસ, એટલે થઈ ગયો ચૂપ. અમે આવું કરતા’તા. એની સાથે વાતો કરીએ. નહીં તો એને આશ્વાસન આપનાર કોઈ નથી ને ! અત્યારે કોઈ માણસને બહુ ખોટ ગઈ હોય અને કોઈ કહે, ‘અમે છીએ તારી જોડે’, તો પેલા બિચારાને રાતે ઊંઘ આવે, પણ એવું કોઈ કહેનારું જ નથી ને અત્યારે તો ?

અવસ્થાઓને જોવી અરીસા સમક્ષ

અવસ્થાઓ માત્ર વિનાશી છે અને તે બદલાયા કરે. ચેન્જેબલ, એવર ચેન્જેબલ ! જેમ ગાડી ચાલુ હોય ને, તે રીતે ચાલુ રહે છે ને એ અવસ્થાઓ બદલાયા જ કરે છે અને તત્ત્વ તેનું તે જ હોય. જે અવસ્થાને તમે માનતા’તા, હું જ આ છું, એ અવસ્થાને લઈને દેહ માંદો થાય. દેહને તાવ આવ્યો ત્યારે કહે, ‘મને તાવ આવ્યો.’ દેહને મહીં પેટમાં દુખતું હોય તો ‘મને દુઃખે છે’ કહે છે. દેહ થાક્યો હોય તો ‘હું થાકી ગયો’ કહે છે. એટલે આરોપ કરતો’તો પોતે. હવે એ જુદો ને આપણે જુદા. આપણે જાણીએ કે ચંદુભાઈ થાક્યા છે. એટલે આપણે ચંદુભાઈને કહીએ, ‘સૂઈ જાવ જરા. જરા આરામ-

બારામ કરો. થાય છે, શું ઉતાવળ છે !' અને કોઈ દહાડો બહુ ડિસ્ક્રેજ થઈ જાય તો પેલા લાંબા અરીસા હોય છે ને, ત્યાં આગળ જઈને કહેવું, 'ચંદુભાઈ કેમ છો ?' 'કેમ આમ ડિસ્ક્રેજ થયા છો, અમે છીએ તમારી જોડે.' આમ પાછળ ખભો થાબડવો. એમ કહીએ ને ખુશ ! ઓહોહો ! કોઈ કહેનારો મળ્યો નહીં. આ તમે છો, તો મારે હવે વાંધો નથી. બાકી બૈરીએ ના કહે કે 'અમે છીએ.' એ બૈરીને કહે, 'મારે પાંચ લાખ ખોટ ગઈ ને તું મને કંઈ સહારો આપ' તો વાઈફ કહે, 'તમે છો એવા કે હું શું કરું' ? ઊલટી આબરૂ જ જતી રહે ને પછી. આ તો સહારો આપીએ છીએ ને કે તારી જોડે અમે છીએ. જેવી રીતે હું ગયેલો છું ને, તે રીતે જ તમને બતાવું છું, એક્સિપિરિયન્સ (અનુભવ)થી. એટલે અરીસા પાસે ઊભા રહીને કહેવું, 'કેમ ચંદુ, મજામાં છે ને ?' પછી આપણે કહીએ, 'કેમ કાલે આવું ડિસ્ક્રેજ થઈ ગયા'તા ? અમે છીએ, તમે ગભરાશો નહીં.' એટલે પાછા ખુશ. અને ટ્રેનમાં બેઠા હોય, પગ-બગ બહુ અકડાઈ ગયા હોય, બહુ કંટાળી ગયા હોય, તો સંડાસમાં પેલો અરીસો હોય ત્યાં આગળ જઈને, 'બહુ કંટાળી ગયા છો, કંટાળો આવે એવી જ છે જગ્યા. પણ અમે છીએ, તમે વાંધો ના રાખશો' કહીએ. સહારો આપનાર કોઈ છે જ નહીં. બાપેય સહારો ના આપે. એટલે સૌ કોઈ તાજું હોય ત્યાં સુધી ! તાજાપણું ઓછું થયું (એટલે) મારી-તારી, આ જગત જ એવું છે. દોષ કોઈનો નથી. જગતનો સ્વભાવ જ એવો છે.

વેદના વખતે, રીત બદલો

માટે હવે તમે રીત બદલો તો વેદના ઓછી થશે, તેમ તેમ સુખ અંદરથી વધારે આવશે. કેમ કે બહાર ગૂંચવાય તો અંદરથી સુખ આવતું ઓછું થાય. તમારે ચંદુભાઈને અરીસા સામે દેખાડવું, પછી આમ હાથ-બાથ ફેરવીને કહેવું, 'અમે છીએ ને તમે છો. બે છીએ એ તો નક્કી છે ને ? એમાં બનાવટ નથી ને ?'

પ્રશ્નકર્તા : ના, બે જ છે.

દાદાશ્રી : આ 'પાડોશી' કંઈ જાણતા નથી એ વાતેય નક્કી છે ને ? અને આપણે જાણકાર છીએ. પાડોશીને કંઈ ખબર નથી કે માથું દુખ્યું, ખબર આપણને છે. એટલે આપણે કહેવું કે 'માથું દુખ્યું તે અમે જાણીએ છીએ. તે હમણાં ઊતરી જશે. શાંતિ રાખો !' પાડોશીને તો આપણે સાચવવો જ જોઈએ ને ? અને વેદમી (પૂરણપોળી) સારી હોય, ચોખ્ખું ધી હોય તો બે ખવડાવી પણ દેવી ! 'ખાઈને સૂઈ જાવ' કહીએ. પાડાને વાંકે પખાલીને ડામ શા માટે ?

દુઃખે તેને જાણ ઓરમાયું

ઓરમાયું જેમ આપણે જાણીએ ત્યારથી આપણું મન જુદું પડી જાય. આપણે મામા સગા જાણતા હોય ને, ત્યાં સુધી મામાને ત્યાં ઘાલમેલ ઘાલમેલ કર્યા કરીએ. પણ મા એક ફેરો કહે કે મૂઆ, આ મામા તો ઓરમાન છે, સગા નથી તારા. ત્યારથી મન જુદું પડી જાય, ના પડી જાય ? આ બધું ઓરમાયું છે.

એક જણ કહે છે, 'આ પગ મારો બહુ દુઃખે છે. દુઃખે છે તેને શું કરવું ? ત્યારે કંઈક હાથ ફેરવી આપોને !' મેં કહ્યું, 'લે ને, હાથ ફેરવી આપું.' ત્યારે કહે છે, 'કંઈ ઓછું થતું નથી.' ત્યારે મેં કહ્યું, 'આ પગ તો તારો ઓરમાયો છે, તારો સગો નથી. આ તું સગો માની બેઠો છું, તે આ ઓરમાયો છે.' મેં કહ્યું, 'બોલ, પાંચ વખત. આ ઓરમાયો પગ છે ને આ મારો સગો. આ મારો સગો અને આ મારો ઓરમાયો, જે દુઃખે તે ઓરમાયો. તું બોલ્યો તો જો મટી ગયું ને ?'

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, તે દહાડે મને તાવ આવ્યો હતો, ત્યારે તમે મને આ દાખલો આપ્યો, તો પાંચ મિનિટ બેસીને કર્યું તો તાવ ઊતરી ગયો.

દાદાશ્રી : ઊતરી જાય, આપણે કહીએ કે

આ સગો અને આ ઓરમાયો, ત્યાંથી જ તેના ભાવ બધા તૂટતા જાય ને બધું બેસી જાય. એટલે ઓરમાયું કરજો. હવે મનનું ના રહે, આમ જરા રૂબરૂ દેખાડવું પડે.

પ્રશ્નકર્તા : અરીસામાં જોઉં છું એમ ?

દાદાશ્રી : એ ઉપાય સારો પડશે કે નહીં પડે ? દાદા જે ચાવીઓ આપે ને, તેનાથી બધા તાળાં ઊઘડી જાય.

દાદા શીખવે 'ચંદુ'ની ભાષા

પ્રશ્નકર્તા : આવી રીતે બોલવાથી ખરેખર એ જુદાપણાનો વ્યવહાર શરૂ થઈ જાય છે.

દાદાશ્રી : એ ગમ્મત કરવાથી, મશ્કરી કરવાથી, જોવાથી જુદાપણું થઈ જાય. હું તો એવું હઉં કહુંને, 'કેમ છો ? મજામાં છોને ? અંબાલાલભાઈ, લહેરમાં આવ્યા છો, કંઈક લાગે છે !' એટલે અમે ફેશ (તાજા) રહી શકીએ ને ! તે અમે આખો દિવસ ફેશ રહીએ છીએ, તે આટલું કામ કરે છે.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા એકદમ યંગ દેખાય છે આજે.

દાદાશ્રી : એવું રોજ બધા કહે છે. પછી હુંય અરીસામાં જોઉં, દેખાય આ કેવા ? મનેય યંગ દેખાય છે. બધા કહે એટલે પછી અસર થાય ને મહીં. બાકી 'હું ઘૈડો છું' એવું કોઈ દહાડો બોલું નહીં. કારણ હું તો શુદ્ધાત્મા છું, ઘૈડા તો આ જ થાય, દેહ થાય. એ બોલે નહીં. અમારા પૂછ્યા સિવાય શી રીતે બોલે ? વ્યવહારમાં કહે કે 'ભઈ, આ ઘૈડા છીએ.' પણ 'હું ઘૈડો છું' એવું ના બોલાય. કારણ કે 'હું તો શુદ્ધાત્મા છું.' એટલે અમારા હિસાબ બધા જુદી જાતના હોય. 'હું શુદ્ધાત્મા' થઈને 'હું ઘૈડો છું' ખરેખર બોલ્યા, તો તમે તેવા થઈ જશો. એટલે તમે કહો કે હું ઘૈડો થયો, એ તમે તમારે માટે નથી બોલતા, પણ અંદરખાને જાણતા હોય કે હું જુદો ને

આ તો ચંદુભાઈના માટે બોલાય છે. એટલે તમને અસર ના થાય. આ વર્લ્ડમાં એક શબ્દ બોલ્યા કે ઈફેક્ટિવ છે બધું !

'ચંદુભાઈ' કહે કે મારી તબિયત બગડી છે. તો 'આપણે' અંદરખાને સમજવું કે એ ચંદુભાઈની તબિયત બગડી છે, પણ મારી તો નહીં જ ને !

પ્રશ્નકર્તા : હા, દાદા. ચંદુભાઈને માટે કહેવાનું. અને તબિયત સારી છે એવું પોઝિટીવ બોલવાનું આપણે.

દાદાશ્રી : એટલે 'તબિયત સારી છે' એવું કહો. ચંદુભાઈ કહે કે 'મારી તબિયત ખરાબ છે. ત્યારે આપણે કહીએ, 'ના, સારી છે.' એમાં બીજું કંઈ લાંબું હોય નહીં, પણ શાંતિ રહે એને ! બાકી તમે પોતે જ કહો કે 'મારી તબિયત સારી છે', તો સારી થઈ જાય. તમે પોતે જ કહો કે 'મારી તબિયત ખરાબ છે', તો ખરાબ થઈ જાય. એટલે જેવું ચિંતવે એવો એ થઈ જાય ! હું જુદો ને ચંદુભાઈ જુદા. પોતે એકરૂપ થવું જ નહીં કોઈ દહાડો. 'ચંદુભાઈને ભૂખ લાગી છે, ચંદુભાઈને ખાવું છે, ચંદુભાઈએ ખાવાનું બનાવ્યું, ચંદુભાઈને સમજણ પડતી નથી, ચંદુભાઈને સમજણ પડે છે !' આવી બધી ભાષા રાખો.

સહેજે વર્તાય ત્યાં સુધીની પ્રેક્ટિસ

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, અમારે ખાતી વખત કેવું રહેવું જોઈએ કે જેથી જુદું રહેવાય ?

દાદાશ્રી : આપણે ટેવ પાડવી જોઈએ અરીસા સામું જોઈને, આમ નાસ્તો કરીએ ને સવારમાં કે ઓહો...હો... ચંદુભાઈ તમે તો ખરા, મજાનો નાસ્તો કરો છો !

પ્રશ્નકર્તા : એ તો આહારી આહાર કરે છે એ વાત આવી.

દાદાશ્રી : ના, એટલે આપણે આહારી આહાર કરે છે એ તો વાક્ય બોલેલા પણ તમારે એમ કહેવું

જોઈએ કે ‘ચંદુભાઈ, આ બહુ મજાનો નાસ્તો છે હો, રોકથી બેઠા છોને નાસ્તો કરવા.’ એ જ્ઞાતા થયા આપણે. શું થયું ? પણ પ્રેક્ટિસ પાડવી પડે અરીસામાં જોઈને. જ્ઞાનીને તો એવું દેખાય, વગર અરીસે.

અરીસામાં વાતચીતથી શક્તિ વધે

અરીસા સામું બેસીને રોજ એક-એક, બબ્બે સામાયિકો કરો ને ! આખું મોઢું-બોઢું દેખાય ને આપણને આમ આમ કરીને કહીએ. ‘જો ચંદુ તને કહી દઈએ છીએ, તારે આમ નહીં કરવાનું. નહીં તો પૈણ્યા શું કરવા ? પૈણ્યા તો હવે આમ કર.’ એવું બધુંય કહેવું પડે, શું ?

પ્રશ્નકર્તા : ખરી વાત છે, દાદા. બધું એવું થાય છેય ખરું મનમાં. એ અરીસા સામે નહીં પણ મનમાં એમ આખું ફિલમ દેખાય કે મારી આ ભૂલ છે, મેં આ ભૂલ કરી, આ નહોતી કરવી જોઈતી છતાં થઈ ગઈ, તો હવે શું કરવું ? ત્યાં પ્રશ્ન આવીને ઊભો રહી જાય. પછી પાછી બીજી ગૂંચવણમાં વઘ્યા જવાય છે.

દાદાશ્રી : આ અરીસામાં જોઈને કરે તો બહુ શક્તિ આવે પણ એ કરતા નથી. મારું કહેલું કરો ને.

પ્રશ્નકર્તા : હવે કરીશ એવી રીતે.

દાદાશ્રી : આ ઘેર જાય છે ને ભૂલી જાય છે. આ માજીનેય ઘણા ફેરા કહેલું આ. પણ કરે નહીં ને પછી ઘેર જઈને. કોઈ કરશો ઘેર જઈને ?

પ્રશ્નકર્તા : કરશું બધા.

દાદાશ્રી : અરીસા ના હોય તો વેચાતો મંગાવો.

પ્રશ્નકર્તા : આ ધંધો અરીસામાં જોઈને વાતચીત કરવાનો, પણ એ કોઈ ન હોય ને એકલા હોય ત્યારે કરાય ને ? હાલતા-ચાલતા જાગૃતિ રાખીને ક્ષણે ક્ષણે જાગૃતિ આપી શકાય કે હવે જુઓ,

પણ આમ બેસીને વાતચીત કરવા માટેની તો ફુરસદ ન હોય ઘરમાં. બીજા બધાય આંટા મારતા હોય ને !

દાદાશ્રી : આંટા મારતા હોય તેમાં આપણે શું ? રાતે બારણું વાસી દઈએ, એના બાપનું છે કોઈનું ? આપણે પહેલા જ આઠ વાગે કે કહીએ, ‘આજ તો ભઈ, મારે માથું જરાક આઘુંપાછું થયા કરે છે. હું સૂઈ જઉં છું, તમે બૂમ પાડશો નહીં.’ એટલે આમેય અવળું-સવળુંય બોલવું પડે થોડુંઘણું. માથું ઊંચું ચડ્યું છે, કહીએ. ઊંચું ચડ્યું છે, કહીએ. દુઃખે છે એવું નહીં કહેવાનું, ઊંચું ચડ્યું છે કહેવું.

પ્રશ્નકર્તા : માથું ઊંચું ચડ્યું છે.

દાદાશ્રી : હા, એટલે કોઈ બોલે નહીં કશું. સૌ સૌના માળામાં પેસી જાય બધા.

પ્રશ્નકર્તા : પછી બધાય ઊંઘે ત્યારે ઊઠવું.

દાદાશ્રી : બધા ઊંઘી જાય પછી આપણે આપણું કામ કર્યા કરવું. નહીં તો ધોળે દહાડે જંપીને નહીં બેસવા દે એવા. ના હોય તો બારણાને નોકિંગ (ટકોરા) કર્યા કરે. રૂમમાં બેસીએ ને એ નોક કરે (ખખડાવે).

વાતચીતની ચથાર્થ રીત સામાયિકમાં

હવે આજે આપણે એક સામાયિક એવું કરો, ચંદુ અહીં આવો, તમે આંખો મીંચીને બેસી અને ચંદુને સામે બેસાડતા આવડે ખરું ? ચંદુભાઈ જાણે તમારી સામે જ બેઠા છે એવું લાગે. તમને એવું દેખાય ખરું ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, દેખાય.

દાદાશ્રી : એવું ફાવે ખરું ને વિધિ કરતા, જાણે ચંદુભાઈ આપણી સામે જ બેઠા છે અને ચંદુભાઈને આપણે ઠપકો આપ આપ કરીએ કે ‘ચંદુ, આમ કેમ કરો છો ? કેમ આમ કરો છો ? હવે સીધા થઈ જાવ, હવે મોક્ષે જવાનું છે.’ આમતેમ બધું ઠપકો અપાય ખરો ?

પ્રશ્નકર્તા : અપાય.

દાદાશ્રી : એવું આવડે ખરું ? ચંદુભાઈ દેખાય ખરા સામા ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, દેખાય ખરા.

દાદાશ્રી : તમને બધાને સામે કોઈ દેખાય ખરું ? અરીસામાં જુઓ ત્યારે જ દેખાય, નહીં તો દેખાય નહીં. અરીસામાં જોયા વગર ના દેખાય ? તમને શાંતિલાલ દેખાય સામા ?

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, એવું કરી જોયું નથી પણ દેખાય.

દાદાશ્રી : આમાં કેટલાને દેખાય ?

પ્રશ્નકર્તા : તરત જ દેખાય છે.

દાદાશ્રી : એવું છે ને, કે તમને બધા બહેનોને દેખાશે કે ? સામા મંગળીને બેસાડીને વઢવાનું. 'કેમ આમ કરો છો ? કેમ આમ કરો છો ?' ફાવે કે ના ફાવે ? તમને ફાવશે ? તમને ? 'કેમ સાહેબ જોડે કાલે માથાકૂટ કરતા'તા' એવું કહેવાય બધું. શું કહેવાનું ? હા. 'આજે એક કલાક કરો' કહીએ આવું બધું. ના આવડે તોય બેસો ને ! તમારી મેતે બેસી જાઓ ને, આવડશે એ તો. હું બેઠો છું ને, અહીં હાજર બેઠો છું ને ! આંખો મીંચીને ચંદુને સામો બેસાડી દો અને બધો ઠપકો આપ આપ કરો. આખી જિંદગીમાં જે જે દોષ થયા હોય ને, તે દોષો યાદ કરી કરીને ઠપકો આપ આપ કરો. 'તમે આવા કામ કર્યા, તમે આવા કામ કર્યા. તમે ખોટા કામ કરવામાં બાકી રાખ્યું નથી. આ તો સારું થયું કે દાદા મળી ગયા તે.' એવું બધું કહો એમને, બધું વાતચીત કરો. 'નાનપણમાં તમે ચાર વર્ષના હતા ત્યારે આવું કર્યું'તું, પાંચ વર્ષના હતા ત્યારે આવું કરતા'તા, સાત વર્ષના હતા ત્યારે આવું કરતા'તા. નવ વર્ષના હતા ત્યારે શાક ચોરી લાવતા'તા, પાન ચોરી લાવતા'તા,' એવો બધો ઠપકો આપો. એવું બનશે બધાથી ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

દાદાશ્રી : જેવું બને એવું કરો ને આજે, ફરી આપણે શરૂઆત કરીએ ને ! પહેલી વખત છોકરું પડી જાય પણ બીજી વખત પાછું મજબૂત થાય ને ? એમ કરતું કરતું આપણે રાગે પડી જાય. પણ છૂટા બેસાડી દો, પોતે ચંદુથી છૂટો.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, ઘણાની સમજણમાં એવું હોય છે કે આત્માને ઓળખવા માટે આ જ્ઞાન મળ્યું છે પણ કંઈક કરવું જોઈએ. એ જે કરવું જોઈએ, કરવું જોઈએ છે ને, તે આ કરવાનું આપે બહુ સરસ બતાવ્યું !

દાદાશ્રી : કરવાનું કશું હોય નહીં. જ્યાં કરવાનું છે ત્યાં સંસાર ઊભો થશે. પ્રતિષ્ઠા કરવાની કે જે કંઈ કરવાનું હોય, તે સંસાર ઊભો થશે. કરવાનું નહીં, જાણવાનું ને જોવાનું. શું નામ તમારું ?

પ્રશ્નકર્તા : નગીનદાસ.

દાદાશ્રી : નગીનદાસને બેસાડો સાંજે આ દાદાનું નામ દઈને. દાદાને કહીએ, 'હે દાદા, નગીનદાસ મને જુદા દેખાય એવું કરો.' પાંચ વખત બોલો. એક વખત માગો, ના માને તો. એની મેળે નગીનદાસ દેખાશે, આંખો મીંચીને બરોબર બેસોને આજ. અને બધા આંખો મીંચીને બેસીને તૈયાર થઈને પછી વાતચીત લેજો. નાનપણથી જોઈને વઢવા માંડો. શું શું દોષ કર્યા'તા, એ બધા જોઈ જોઈને યાદ આવશે બધા એની મેળે જ. દાદા બેઠા છે ને, એટલે યાદ આવશે જ. તમે વઢજો. ફલાણા જોડે ઝઘડો કરાવડાવ્યો, ફલાણાને તોફાન કરાવેલું, ખોટી સાક્ષી પૂરી આવ્યા. એ બધું આમ યાદ આવશે ને તમે મારી રૂબરૂમાં બધું કરી નાખો. વઢો, પ્રતિક્રમણ નહીં કરવાનું, વઢવાનું છે. આવું ના કરવું જોઈએ. શા માટે આવું કર્યું ? આ તો દાદા મળ્યા તે સારું થયું, મોક્ષનો માર્ગ મળી ગયો. ફાવશે બધાને, ફાવશે ? ના ફાવે તો બંધ રાખીએ.

મહાત્માઓ : ફાવશે.

દાદાશ્રી : તમને બહેનોને ફાવશે ? મંગળીને વઢશો ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

દાદાશ્રી : ખૂબ વઢશો ? સારું. તમને ફાવશે ને ? સામે જેવી મૂર્તિ દેખાય એવી, મૂર્તિ વાંકીચૂકી દેખાય ને, તેનો વાંધો નહીં. પણ દેખાય ખરું, આશરો દેખાય. મંગળી દેખાય કે ના દેખાય ? એકઝેકટ કોઈને દેખાય એવા છે કોઈ ? એમ ! કહેવું પડે !

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આ તો હું નાનપણમાં કરતો. મગનલાલને પેલા ઉપર બેસાડી, લાકડા પર સળગાવું જાતે. મગનલાલ સળગો, અને જાતે જોતો.

દાદાશ્રી : હા, બરોબર છે. એટલે નાનપણમાં જે થયું હોય ને, તે એને વઢો સારો કરીને, મારશો કરશો નહીં, હોં ? ના, આપણે કામ છે, દેહનું તો કામ છે આપણે. એને તો ખવડાવી-પીવડાવીને સારો રાખવાનો છે. મારવા-કરવાનો નથી બા. મોંઘા ભાવનો દેહ છે. જે દેહે જ્ઞાની પુરુષને ઓળખ્યા. બધા દેહ નકામા ગયા ને આ દેહે જ્ઞાની પુરુષને ઓળખ્યા. મોક્ષની શરૂઆત થઈ ગઈ.

એટલે આપણે તો એકલા હોઈએ ત્યારે રૂમ બંધ કરી ચંદુભાઈને કહેવું, ‘બેસો ચંદુભાઈ, આપણે થોડી વાતચીત કરીએ. તમે આમ કરો છો, તેમ કરો છો, તેમાં તમને શો ફાયદો ? અમારી જોડે એકાકાર થઈ જાવ ને ? અમારી જોડે તો પાર વગરનું સુખ છે !’ આ તો એમને જુદાઈ છે, માટે આપણે કહેવું પડે છે. જેમ આ નાના છોકરાંને સમજાવવું પડે, કહેવું પડે, તેમ ચંદુભાઈનેય કહેવું પડે, તો જ પાંસરું પડે.

આજ્ઞા લઈ કરવી ઠપકા સામાયિક

એક ભઈ આવીને કહે છે મને, ‘મારાથી એવું ખોટું કાર્ય થઈ ગયું છે તે ભૂલાતું જ નથી.’ હવે જ્ઞાન લીધેલો માણસ, ભૂલાતું નથી ને મહીં કેડ્યા

કરે છે ! આ કઈ જાતનું ? મેં જ્ઞાન આપ્યું છે તોય તને આવું બધું થાય ? ત્યારે કહે, ‘મને આવું થાય છે. હકીકતમાં જે થાય છે એ કહું છું.’ મેં કહ્યું, ‘અગાશીમાં જઈને તારી ફાઈલ નંબર વનને કહેજે.’ ત્યારે કહે, ‘શું કહેવાનું ?’ ‘અલ્યા, તમે નાલાયક છો, બદમાશ છો, લુચ્યા છો, ચોર છો. સારું કરીને ઠપકો આપજે, અડધો કલાક. જેણે ગુનો કર્યો તેને ઠપકારવા. તું ઠપકાર, જો ના મટે તો પછી મારી જવાબદારી.’ મટી ગયું ! એક જ ફેરામાં મટી ગયું.

પાંસરો ના થાય તો ટૈડકાવજે, એવું એને કહેલું. એટલે પછી એણે તો અગાશીમાં જઈને શું કર્યું ? બીજી વ્યક્તિને જેમ ખખડાવે તેમ એટલું તો ખખડાવ્યો, પણ એથીય વધારે ખખડાવ્યો. તે ફાઈલ રડે અને એ જુએ. ખૂબ રડે, પોકે પોકે રડે ને પેલો એ જોયા કરે. એટલે લોક નીચેથી જતા-આવતા હોય તે કહે છે, ‘અલ્યા, કોણ લઢલઢા કરે છે ? અરે, કોણ વઢે છે આને ?’ પણ પછી ડાહ્યો થઈ ગયો !

પ્રશ્નકર્તા : હવે ઠપકો આપું છું, કર્યા પછી પણ ને કર્યા પહેલાં પણ ખ્યાલ આવી જાય. એટલે એમ થાય કે ‘ચંદુભાઈને આ વસ્તુ ના શોભે’ પણ થઈ જાય.

દાદાશ્રી : થઈ જાય એ તો બીજું પડ છે. એવા તો હજાર પડ આવે ને કોઈને બે જ પડ હોય પણ તમારે ઠપકો આપવાનો. તમે ઠપકો આપો એટલે તમે છૂટા ને એ છૂટા. એનો અનુભવ થયો તમને. અને ઠપકો આપવો જ જોઈએ આપણે. અને એ પડ તો આવ્યા જ કરવાના. છે તો આવે ને ! ને ના હોય તો શી રીતે આવે ? એટલે જેટલું ચીકણું એટલા પડ વધારે. એટલે એ ઠપકો આપવાનો કે ‘આવું શું કરો છો ?’ આપણે શુદ્ધાત્મા, ચંદુભાઈને કહીએ, ‘એટલો બધો શો તમારો રોફ પડી ગયો, તે આટલી બધી રીસ ચઢાવો છો ?’ આપણે ચંદુભાઈને વઢીએ ઊલટા. આપણે શુદ્ધાત્મા, આપણે શું લેવાદેવા ?

આ પેલો ભાઈ વઢ્યો હતો ને રડતો હતો બિચારો. તોય એ શું કહે છે કે ‘હવે તું રડીશ તોય હું તારાથી કન્વિન્સ (સંમત) નહીં થઉં. તને નહીં છોડું હું.’ એ પછી એના દોષો જતા રહ્યા. રડવું આવે એટલો બધો દબડાવ્યો ! એ તો બે શબ્દો કહેવા પડે.

પ્રશ્નકર્તા : પોતે ધ્યાન ના આપે એટલે એમ જ ચાલે પછી.

દાદાશ્રી : ધ્યાન નહીં, આપણે મનનું ચાલવા દઈએ એટલે પેલું ઊંધું ચાલ્યા કરે. એટલે બીજું કોઈ વઢે એ ના ચાલે, તારે જ તારી ફાઈલ નંબર વનને વઢવું પડે. આ તો વઢવાનો માર્ગ જ નહીં ને ! અમે કોઈને વઢીએ જ નહીં ને આવું ! અમે ક્યાં વઢીએ ? અને કોને વઢીએ અમે ? તમે તો શુદ્ધાત્મા છો, તમને તો અમારે વઢાય નહીં. એટલે તમારે ચંદુભાઈને વઢવું પડે, તો અમારે વઢવું પડે નહીં.

પ્રશ્નકર્તા : એ વઢવાનું કેમ મન નહીં થતું હોય ? બીજો કોઈ ભૂલ કરે તો એને વઢી કાઢે બરોબર.

દાદાશ્રી : આ તો જાણતા નથી ને, જાણે તો વઢે. બીજાને કરતો દેખે એવું કરે. આ તો પેલો ભાઈ જે આંખો કાઢી કાઢીને કહેતો હતો ! એ રડી ઉઠ્યો.

પ્રશ્નકર્તા : એ વઢવાનો પ્રયોગ બહુ સુંદર છે.

દાદાશ્રી : એ તો બહુ નહીં વઢવું. એ તો અમને પૂછીને વઢવું જોઈએ. બીજા બધાને વઢવાની જરૂર ના પડે, આના જેવાને જરૂર પડે. આની ઈચ્છા દઢ છે ને ! એટલે બધાની આરપાર નીકળી જાય એવો છે. આ બધાય નીકળી જાય, રસ્તો જડી જાય.

ટૈડકાવનાર ટૈડકાવ્યા કરે છે ને રડનાર રડ્યા કરે છે. મોટી અજાયબી ને ! પછી મેં બીજા લોકોને કહેલું કે આવું ટૈડકાવશો નહીં. મને પૂછ્યા સિવાય કોઈ ટૈડકાવવા ના જશો. અમે આજ્ઞા આપીએ તો

જ એ કરવાનું. કારણ કે જોખમ છે આ તો. પાંસઠ વર્ષના આ વકીલ થયેલા માણસ, એને ટૈડકાવતા શું શું દાવો માંડી દે એ કહેવાય નહીં ને ?

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, અત્યારે એ ભાઈ આવ્યા’તા ને, એ કહેતા’તા કે ફાઈલ નંબર એક એટલી બધી ભડકી ગઈ છે ને કે હવે આડું કરતી જ નથી.

દાદાશ્રી : હા, એ ભડકી જાય ને ! એને ટૈડકાવનાર કોઈ મળ્યું જ નથી અને જે ટૈડકાવે તેની પર દાવા માંડે છે, ક્લેઈમ કરે છે. જ્ઞાની પુરુષ જો જબરજસ્ત ટૈડકાવે ને, તો અહીંથી જ એનું હિતેય છોડીને જતો રહે. માટે એ આપણે પોતે જ ટૈડકાવીએ, તો ક્યાં જતાં રહે એ ?

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આ બધા મોટા માણસોનું આવું જ હોય છે. એને કોઈ ટૈડકાવનારું નહીં, કોઈ કહેનાર નહીં.

દાદાશ્રી : કોઈ કહેનાર ના હોય, વાત ખરી છે. એટલે કહેનાર જોઈએ માથે. પણ એ તો જે વઢ્યો છે, તે બધા સજજડ થઈ ગયા અને ફાઈલ રડી ત્યારે કહે છે, ‘રડીને ત્રાગાં કરું છું ? તું શું સમજું છું ?’ તે જાણે આત્મા સાવ જુદો જ પડી ગયેલો. હવે આવો પ્રયોગ તો બીજી જગ્યાએ હોય નહીં. આવો પ્રયોગ બીજી જગ્યાએ હોય ? ધોલો હઉં મારી બેસે ! આમ પોતાના ગાલ પર ધોલો ઢોકી દીધી !

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, ચંદુલાલને અરીસા સામે રાખીને બરાબર મારવા જોઈએ, તો આને બરાબર ખબર પડે.

દાદાશ્રી : ના, એ બધું તમારા માટે. આ બધા માટે તો આવું સ્થૂળ જોઈએ.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, જરૂર પડે, ઘણી વખત આવી જરૂર પડે.

દાદાશ્રી : બરોબર છે, પણ ફાઈલ ખૂબ રાગે

પાડી દીધી. પહેલાં ગાંઠતી જ નહોતી. મને કહે, 'દાદા, ફાઈલ એક ગાંઠતી નથી.' મેં કહ્યું, 'ના શું ગાંઠે ? જા, મારું નામ દઈને ટૈડકાવ બરોબર.' દાદાના કહ્યા પ્રમાણે ચાલવાનું છે. 'તું કોણ મૂઓ છું ? હવે તો તને બધું રાગે પાડી દઉં.' પછી ખૂબ ટૈડકાવ્યો.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, એવું કંઈ કરવું હોય તો પહેલાં તમારી પાસે આવીને કરવું તો બરાબર એનો ફાયદો, લાભ થાય ખરું ને ?

દાદાશ્રી : એ આશીર્વાદ આપીએ ને પછી તમારે શું ? કારણ કે હું આશીર્વાદ આપું ને, તે આત્મા એકલો જ હોય. એટલે પ્રજ્ઞાશક્તિ એકલી જ કામ કરે. ઠપકા સામાયિક અમારી આજ્ઞા લઈને જ કરવું, તો જ પ્રજ્ઞા રહે, નહીં તો બીજું કશું ચોંટી પડે તો વેશ થઈ પડે.

આજનો પુરુષાર્થ, વિરોધપક્ષમાં તા ભળવું

સાચું સુખ પ્રાપ્ત કરવાની ઝંખના છે તે કેવી રીતે ? સાચું સુખ આત્માનું સુખ છે એટલે આત્મારૂપ થઈ જઈએ. આપણે ચંદુભાઈને ટૈડકાવશો તે ઘડીએ કેવું સુખ આવશે ? ખરેખર આવશે. આ ચંદુભાઈને કહેશો, એને વઢશો તે ઘડીએ ઘણું સુખ આવશે. હવે એમાં આત્મા વઢતો નથી, એમાં પ્રજ્ઞા નામની શક્તિ વઢે છે.

વઢો ત્યારે વિરોધપક્ષવાળા જુદા પડી જાય. આ તો વિરોધપક્ષની પાટલી ઉપર બેસવું છે અને સરકારને વગોવવી છે. વિરોધપક્ષની પાટલીએ બેસે એ પૂર્વકર્મના આધારે, પણ વિરોધપક્ષના અભિપ્રાયમાં રહેવું કે ના રહેવું એ આજનો પુરુષાર્થ છે. એટલે આપણે સરકારને(આત્માને) જ અભિપ્રાય આપવો જોઈએ. વિરોધપક્ષમાં બેસીને પણ સરકારને મત આપે ત્યારે જાણવું કે હવે આત્મા ભણી વળ્યો. આત્મપક્ષના રહો, ભલે બેઠા છો સામા પક્ષમાં. તે પૂર્વકર્મને આધીન છે.

કહેનાર કોણ છે ? કોને કહે છે ? એ જે જાણે છે તે શુદ્ધાત્મા સંપૂર્ણ છે. કહે છે કોણ ? એ પ્રજ્ઞા સમિતિ. કોને કહે છે ? અજ્ઞા સમિતિને. અજ્ઞા સમિતિમાં અહંકાર, ક્રોધ-માન-માયા-લોભ. એ સમિતિ જુદી, આ સમિતિ જુદી. એક કલાક-ગુંઠાણું આવું ચંદુભાઈને ઠપકો આપે તો બોલો, એની શક્તિ કેટલી વધી જાય !

પ્રકૃતિ સામે કિંમતી પ્રયોગ

પ્રશ્નકર્તા : દરેકે પોતાની ફાઈલ જોઈને કરવું જોઈએ. દરેકની ફાઈલને જુદી જુદી દવા માફક આવે. એકસરખી દવા ના માફક આવે. મારી ફાઈલને એવું વઢવાની કડક દવા માફક ના આવે.

દાદાશ્રી : હા, કોઈને પ્રેશર વધી જાય, કોઈને કશું એવું થઈ જાય.

પ્રશ્નકર્તા : તો આ બધા એકબીજાનું જોઈ જોઈને કરવા જાય આમ.

દાદાશ્રી : ના, જોઈ જોઈને કરશો નહીં. મને પૂછવું એ મેં કહ્યું છે. અલ્યા, કોઈ જાતે કરશો નહીં, 'ગેટ-આઉટ, ગેટ-આઉટ' કહીએ તો મહીં બ્લડપ્રેશર વધી જાય. એટલે તમારે તો અરીસામાં જોઈને કહેવું કે 'ભઈ હું છું, તારી સાથે. તું ગભરાઈશ નહીં' કહીએ. એમાં પ્રેશર ના થઈ જાય. આમાં નિશ્ચય જોઈએ, નિશ્ચય.

પ્રશ્નકર્તા : તમે જે પ્રયોગો બતાવો છો ને, અરીસામાં સામાયિક કરવાનું. પછી પ્રકૃતિ સાથે વાતચીત કરવાની, એ પ્રયોગ બધા બહુ સારા લાગે છે. પછી બે-ત્રણ દિવસ સારું થાય, પછી એમાં ક્યાશ આવી જાય છે.

દાદાશ્રી : ક્યાશ આવે તો પાછું ફરી નવેસર કરવું. જૂનું થાય એટલે બધી ક્યાશ જ આવે. પુદ્ગલનો સ્વભાવ જૂનું થાય એટલે બગડતું જાય અને પાછી નવી ગોઠવણી કરીને મૂકી દેવાનું.

પ્રશ્નકર્તા : એટલે એ પ્રયોગ દ્વારા જ કાર્ય સિદ્ધ થઈ જવું જોઈએ. એ થતું નથી ને અધવચ્ચે પૂરો થઈ જાય છે પ્રયોગ.

દાદાશ્રી : એમ કરતાં કરતાં સિદ્ધ થાય, એકદમ ના થઈ જાય.

પ્રશ્નકર્તા : એ પ્રયોગ અધૂરો હોય અને પછી બીજો પ્રયોગ પાછો કરીએ. એ અધૂરો મૂકીએ, ત્રીજો પ્રયોગ કંઈ બતાવે. એમાં અધૂરો... એટલે બધા અધૂરા રહે છે.

દાદાશ્રી : એ આપણે ફરી પૂરા કરવા, ધીમે ધીમે એક-એક લઈને. અરીસાનો પ્રયોગ પૂરો નથી કર્યો ?

પ્રશ્નકર્તા : ના, એટલે જ્યારે કરીએ એટલો લાભ થાય. પણ આપણે પછી જે છૂટાપણું રહેવું જ જોઈએ. આ ભાઈને જે છૂટો જોઉં છું, એમ પછી પરમેનન્ટ નથી જોવાતું. પ્રકૃતિને જાણીએ ખરા, કે જુદી છે.

દાદાશ્રી : કેટલું વઢ્યો'તો એ, રડ્યો ત્યાં સુધી વઢ્યો'તો. તે બોલો, હવે કેટલું છૂટું પડી ગયું ! તું કંઈ વઢ્યો હતો એવું કોઈ દહાડો, રડે એવો ?

પ્રશ્નકર્તા : રડ્યો નહોતો, પણ ઢીલો થઈ ગયો'તો.

દાદાશ્રી : ઢીલો થઈ ગયો'તો. તું ટૈડકાવું તો સીધો થઈ જાય ખરો ! ત્યારે પછી એ પ્રયોગ કેટલો કિંમતી પ્રયોગ છે ! લોકોને આવડે નહીં. જુઓને, આ ભઈ બેસી રહે ઘેર, પણ આવો પ્રયોગ ના કરે.

પ્રશ્નકર્તા : અમે હઉં બેસી રહીએ છીએ. એટલે એમાં ક્યાશ છે કે પછી પ્રયોગનું મહત્ત્વ સમજાયું નથી કે પછી આમાં હકીકત શું બને છે ?

દાદાશ્રી : એટલો ઉલ્લાસ ઓછો છે.

દાદા મળ્યા પછી કાચું પડવા દેવાય ?

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આપણને ખરાબ વિચાર આવે ત્યારે બહુ અપસેટ થઈ જવાય છે.

દાદાશ્રી : 'મારા ન્હોય' એમ કહેવું. કારણ કે તમે શુદ્ધાત્મા છો. તમારું હોય એટલું જ તમારું કહેવાય. બીજું બધું તમારી માલિકી ન્હોય. પેલું બધું હવે તમે મને અર્પણ કરી દીધેલું છે. એટલે 'મારું ન્હોય' એમ કહીએ કે છૂટી જાય. કરી જુઓ ને !

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આપણે આ ખરાબ વિચાર આવે ત્યારે અરીસા સામાયિક કરવાની ?

દાદાશ્રી : એ તો કંઈ અડચણ પડતી હોય ને... રાતે ઓઢવાનું ના હોય અને આખી રાત કાઢવાની હોય તો અરીસામાં જોઈને કહેવાનું કે 'હું છું સાથે. સૂઈ જાવ નિરાંતે.' કોઈ અડચણ આવે તો ખભો થાબડવાનો અરીસામાં જોઈને. અને અરીસામાં જોઈને નહીં પણ એમને એમ જ કહેવાય કે 'ભઈ, કેમ આવ્યા છો અહીં ? શું લેવાદેવા છે ? તમારો-અમારો તો તે દહાડે સંબંધ હતો, આજે એવો કંઈ સંબંધ નથી. સંબંધ અમારે દાદા મળ્યા ત્યારથી છૂટી ગયો છે.' દાદા મળ્યા ત્યારથી સંબંધ પૂરા થઈ ગયા ને ? ના કહેવાય ?

પ્રશ્નકર્તા : કહેવાય.

દાદાશ્રી : દાદા મળ્યા કંઈ ફાયદો લઈ લઈશ કે એવું જ બધું ?

પ્રશ્નકર્તા : ના, લઈશ.

દાદાશ્રી : કાચું પડવા દઈશ ?

પ્રશ્નકર્તા : ના.

અરીસામાં મન જોડે વાતચીત

પ્રશ્નકર્તા : અવળો વિચાર આવે એટલે તરત કહું કે આ બરાબર નથી, પણ ઠપકો આપવો એવું નથી કરતો.

દાદાશ્રી : બે-ચાર વખત ઠપકો ને બધું આપવું જોઈએ. આ તો નાની ઉંમર છે, એટલે બધું રાગે થઈ જાય. પછી પાછળથી તો કઠણ પડી જાય.

હવે આપણે શુદ્ધાત્મા થયા એટલે મન જોડે લેવાદેવા જ ના રહી. મનનું કશું માનવાનું નહીં. મન જ્ઞેય છે ને આપણે જ્ઞાતા. જ્ઞેય-જ્ઞાતાનો સંબંધ એટલે શું ? જ્ઞેયને જાણવા-જોવાનું. એ કશો અવળો વિચાર કરે, ખરાબ વિચાર કરે તોય જોવાનું અને સારા વિચાર કરે તોય જોવાનું. આપણે હવે એની જોડે લેવાદેવા રહી નહીં. અત્યાર સુધી એની જોડે જ તારે લેવાદેવા હતી, તેથી આ ભ્રાંતિ ઊભી રહી'તી. હવે એની જોડે કોઈ જાતની લેવાદેવા નહીં. એ ચંદુ વિચારે તો એની મેળે વિચારે, આપણે લેવાદેવા નહીં. ચંદુ શું વિચાર કરે એ આપણે જોવાનું. અને ચંદુને જરા ડિપ્રેશન આવે તો આપણે કહેવું કે 'ભઈ ! અમે છીએ ને તારી જોડે, શું કરવા હવે ગભરાય છે ?' તે અરીસામાં જોઈને કહેવાનું. આપણે જુદા થઈ ગયા ચંદુથી, પાડોશી જેવા.

એટલે હવે આપણે એમાં તન્મયાકાર નહીં થવાનું. અજ્ઞાન દશામાં તન્મયાકાર થતા હતા. એટલે આ જ્ઞાનની મુખ્ય વસ્તુ એ છે કે તે કાચું ના પડી જાય આમાંથી. વિજ્ઞાન ખરું ને ? આમાં ભૂલચૂક ના થવી જોઈએ. મનનું ખાસ ભૂલ ના થાય એવું કરજો. બીજું બધું થયું હશે, તે પાછું સુધારી આપું.

પ્રશ્નકર્તા : મન જોડે વાતચીત કરવાનો પ્રયોગ, એ કેવી રીતે કરવાનો ?

દાદાશ્રી : એ તો આપણે અરીસામાં જોઈને વાત કરીએ તો થાય આમ ! મનને કહીએ, 'અમે તારામાં ડખલ નહીં કરીએ, તું અમારામાં ડખલ ના કરીશ.' પછી કો'ક દહાડો મન કહેશે, 'અમારામાં કેમ ડખલ કરો છો ? ત્યારે આપણે કહીએ, 'હવે તારામાં ડખલ નહીં કરીએ. એટલે અમારામાં ડખલ ના કરીશ.' કેટલા ભાગીદારોના તોફાન છે આ બધા

તો ! પણ શુદ્ધાત્મા હાથમાં આવી ગયો અને પાંચ વાક્યો, એટલે બસ થઈ ગયું.

ડિપ્રેશન વખતે ચંદુને આસ્વાસન આપવું

તમારે તો ચંદુભાઈનું મન શું કરી રહ્યું છે, બુદ્ધિ શું કરી રહી છે, ચિત્ત શું કરી રહ્યું છે, આ બધાને તમારે જોયા જ કરવાનું છે. કોઈ ફેરો ડિપ્રેશનમાં આવી જાય, ચંદુભાઈને કંઈક સંજોગો એવા, ઉદયકર્મ એવા હોય ત્યારે, ફક્ત આપણે એમને કહેવું કે 'આવો, આવો, આપણે અરીસા પાસે આવો.' કબાટનો અરીસો લાંબો હોય છે ને, ત્યાં તેડી જવા અને પછી ચંદુભાઈનો ખભો જરા આમ ઠોકવો આપણે, 'અમે છીએ તમારી જોડે, ગભરાશો નહીં.' એટલે પેલા ઠંડા થઈ જશે. કોઈ ખભો ઠોકનારો મળ્યો જ નથી. તમે કરજો ને આ પ્રમાણે, વાંધો નહીં. કો'ક ફેરો એવું થાય ને તો ખભો ઠોકવો, 'ચંદુભાઈ, હું છું' કહીએ. હું એટલે શુદ્ધાત્મા. શુદ્ધાત્મા એટલે ભગવાન. એટલે પછી બિલકુલ કરેકટ થઈ જશે. ડિપ્રેશન ઊડી જશે. એટલે એવું હોય ત્યારે આ પ્રમાણે કરજો, અડચણ હોય ત્યારે.

ઘરમાં આપણા લોકો, જ્ઞાન ના હોય અને ઘરમાં કહે ધણીને કે 'જુઓને, આવું બધું થઈ ગયું.' ત્યારે ધણી શું ખભો ઠોકે ? શું કરે ? 'તારામાં અક્કલ જ કંઈ છે' કહે. લે ! એક તો ડિપ્રેશન છે ને ઉપરથી એક ટપલું મારે પાછો... ધણીને ખોટ ગઈ હોય બે-પાંચ લાખ રૂપિયાની અને ઘરમાં આવીને કહે, 'તમે જરા સીધા ચાલતા નથી. અત્યારે મારી દશા તમે જાણતા નથી.' ત્યારે બઈ કહે, 'ભગવાન કંઈ રૂઠ્યા નથી. તમે જ એવા છો, તમારામાં વેતા જ નથી.' બોલો, કોઈ આસ્વાસન આપે ખરું ? ના આપે. તો આપણે જાતે જ આપવાનું. સમજાય એવી વાત છે આ તમને ? આ વૈજ્ઞાનિક વાત છે બધી. વૈજ્ઞાનિક એટલે અનુભવની વાતો છે.

સંજોગોના દબાણે કરો આ પ્રયોગ

પ્રશ્નકર્તા : આ કાળનું દબાણ કે સંજોગોનું દબાણ, પણ અકળામણ બહુ થઈ જાય કોઈવાર, એટલી બધી કે ખબર ન પડે કે શું કરીએ ?

દાદાશ્રી : અકળામણ તો છે તે ચંદુને થાય ને, તારે શું ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, પણ ચંદુને અકળામણ થાય એ પણ એવું છે કે ચંદુ જાગૃતિ લઈ જાય છે.

દાદાશ્રી : તે ઘડીએ આપણે અરીસામાં જોઈને ખભો થાબડવો કે અકળામણ બંધ થઈ જાય. ‘હું છું ને, શું કરવા આમ કરે છે ?’ એટલે અકળામણ બંધ. રસ્તા તો મેં બધાય બતાવ્યા છે.

પ્રશ્નકર્તા : બતાવ્યા છે પણ કોણ જાણે આગલા કર્મ હશે કે કોને ખબર, વારે વારે આવીને ઝટકા મારી જાય આમ. અને ઘણીવાર દાદા, મારામાં ક્રોધ-મોહ-માયા-લોભ થઈ જાય છે, અકળામણ કરતા પણ એ વધારે થઈ જાય છે.

દાદાશ્રી : હા, ક્રોધ-માન-માયા-લોભ ક્યારે કહેવાય કે એમાં પોતે ભળીએ ત્યારે ! પણ એ પોતાને ગમતું નથી હવે. એટલે એ ક્રોધ-માન-માયા-લોભ કહેવાય નહીં. એ તો પૌદ્ગલિક જ ગુણો રહ્યા, તે એનો નિકાલ થઈ જશે, એનો વાંધો નહીં. આ બધી નિકાલી બાબતો.

તમારામાં ક્રોધ-માન-માયા-લોભ રહ્યા નથી હવે. તમારામાં કોઈ જાતનું કશું રહ્યું નથી. સર્વસ્વ રીતે તમે શુદ્ધાત્મા થઈ ગયા છો. હવે મન-બુદ્ધિ-ચિત્ત ને અહંકાર બધું ચંદુનું અને તમારું કશું લેવાદેવા નહીં. એ મનમાં કઠાપો કરે કે અજંપો કરે બધો, તે તમારે જોયા કરવાનું. અરીસામાં મોઢું જોઈને આપણે તરત કહીએ કે અમે છીએ તમારી જોડે. આટલું જ કહી દેવું. અમે ગેરેન્ટી આપીએ છીએ કે મહાવીર જેવી સમાધિ રહેશે. આ બધા

છોકરીઓ-છોકરાં પૈણાવતા, સિનેમામાં જોવા જતાય પણ તે આમ મહાવીર જેવી સમાધિ રહેશે. આ તો અક્રમ વિજ્ઞાન છે ! ચોવીસ તીર્થકરોનું ભેગું વિજ્ઞાન છે આ ! અગિયારમું આશ્ચર્ય છે ! ઈલેવનથ વન્ડર !

સો ટકા જુદાપણાનો અનુભવ

પ્રશ્નકર્તા : એટલે આમ એકલા બેઠા હોઈએ અને સાંજે બેઠા હોય તો ચંદુભાઈને જોયા કરવાના કે...

દાદાશ્રી : ચંદુભાઈને જોવાના. તે એમનું મન શું કરી રહ્યું છે, એમની બુદ્ધિ શું કરી રહી છે, અહંકાર શું કરી રહ્યો છે એ જોયા કરવાનું. અને બધું શાંત હોય તો ચંદુભાઈ જુદા દેખાય, એને જોયા કરવાના. અરીસામાં મોઢું જોશે ને, તો ચંદુભાઈ દેખાય. એને જોયા કરવાનું. પછી આપણાથી બોલાય ખરું કે ‘ચંદુભાઈ, તમે તો બહુ સારા છો. બહુ ડાહ્યા દેખાઓ છો.’ એવું બધું બોલાય આપણાથી. આપણે એની જોડે વાતો કરીએ એટલે પછી એ સો ટકા છૂટાપણું છે એનો અનુભવ થાય !

પ્રશ્નકર્તા : એટલે આપણે આખા દિવસને અંતે બેસીને ચંદુભાઈને જોઈએ અને યાદ કરીને એમ કહીએ કે આજે સવારે તેં આમ કર્યું હતું. આજે બપોરે ગુસ્સો કર્યો હતો...

દાદાશ્રી : હા, તે બધું કહેવાય.

પ્રશ્નકર્તા : એ જ જોયું કહેવાય ને ? પ્રકૃતિ જોઈ કહેવાય ને ?

દાદાશ્રી : હા. ‘જોયા’ પછી આપણે કહીએ ખરા, કે ‘આમ કર્યું તે આ શોભે નહીં. હવે તો ઉંમર થઈ. હવે મોક્ષે જવું છે ને ?’

પ્રશ્નકર્તા : હા. એટલે ગુસ્સો થઈ ગયો હોય તો પછી આપણે વઢીએ એને કે ‘આ તમે શું કરો છો ? આ દાદા મળ્યા પછી હવે આ ગુસ્સો કરો છો, શોભતા નથી !’

દાદાશ્રી : હા, બસ. ‘આ તમને શોભે નહીં.’
હા, વઢાય.

પ્રશ્નકર્તા : એ બધું જોયું કહેવાય ને ?

દાદાશ્રી : હા, એ જોયું કહેવાય.

પ્રશ્નકર્તા : એ અનુભવ કહેવાય ?

દાદાશ્રી : હા, એ અનુભવ કહેવાય. તમારે થોડું થોડું કહેવાય કે ‘હવે તમારે ઉંમર થઈ છે. જરા વિચારો હવે આમ ! સાસુ અહીં નથી એટલે રોફ મારો છો !’ એવું કહેવું જોઈએ. ‘સાસુ ટૈડકાવે તો શું કરીએ ? કોઈ કહેનાર નથી એટલે તમે આવું કરો છો ?’ જેટલું કહેવાય એટલું કહેવું. એમાં કંઈ આબરૂ જવાની છે ? આબરૂ તો ગયેલી જ છે ને ! આબરૂ ગયેલી એટલે તો આ દાદા મળ્યા, અને આબરૂદાર લોકો તો જો કેવા ફરે છે ! એ લોકોને મહીં ચિંતા કરવી છે, પણ બહાર આબરૂ રાખવી છે કે બહાર આબરૂ નહીં જવા દઈએ !

અમે છીએ તમારી જોડે

તમને ચિંતા-વરિઝ થાય નહીં. કારણ કે તમે જુદા, આ જુદા. હવે ચંદુભાઈ ઉપર કંઈ ઉપાધિ આવે તો આપણે કહેવું કે ‘અમે છીએ તમારી જોડે, ગભરાશો નહીં.’ તે અરીસા સામું જોઈને કહેવું.

એટલે બિલકુલ શાંત થઈ જશે. કોઈ પણ મુશ્કેલી અડે નહીં હવે. એક વરિઝ ના થાય. નિરંતર સમાધિ જ રહે આ. જો આ જ્ઞાનને એકઝેકટલી (બરાબર) પકડી લે, અમારા કઠ્ઠા પ્રમાણે, અમારા વ્યુ પોઈન્ટથી તો ગમે તેવી મુશ્કેલીઓમાં પણ સમાધિ રહે. કારણ કે આ વૈજ્ઞાનિક છે ! આ આખું વિજ્ઞાન જ છે !

પ્રશ્નકર્તા : એ દાદા, અરીસાની વાત તો આપે અજબ કીધી છે. એને સામે અરીસામાં જોઈને કહેવાનું એટલે એ તો...

દાદાશ્રી : તે તેનું પાછું રૂઝાઈ જાય બધું. આમ અરીસા સામું જોઈને આપણે ખભો થાબડીએ કે ‘અમે છીએ તમારી જોડે,’ તે રૂઝાઈ જાય તરત.

આપણે શુદ્ધાત્મા થયા અને શુદ્ધાત્મા એટલે શું ? દાદા પોતે જ ! તે ‘અમે તારી સાથે જ છીએ’ કહીએ, તે ઊડી જાય બધું. બીજું કંઈ નહીં. આ આમ જ કરીને દહાડા કાઢવાના છે. આપણે વીતરાગતા રાખવાની છે. રહેશે પણ અસલ વીતરાગતા રહેશે, હં. કારણ કે દરઅસલ વીતરાગ વિજ્ઞાન છે આ અને સિદ્ધાંતિક છે. સહેજ પણ બુદ્ધિને તો ગાંઠતું જ નથી આ.

આપણે પાડોશી ધર્મ બજાવવો

‘આપણો’ ‘પાડોશી’ ચેતનભાવને પામેલો છે. ચાર્જ થયેલો છે, એટલે એના બધાય ભાવો, બુદ્ધિના બધાય ભાવો, અપમાન કરે ત્યારે મન ઉછાળે ચઢે, એ બધા પાડોશીના ભાવો છે. મન-બુદ્ધિ-ચિત્ત-અહંકાર બધા જ્યારે ઉછાળે ચઢે તો ‘આપણે’ ચંદુલાલને ધીમે રહીને કહેવું, ‘ઊછળશો નહીં બા, હવે શાંતિ રાખજો.’ એટલે આપણે પાડોશી તરીકે પાડોશીધર્મ બજાવવો. કોઈક વખત બહુ ઉશ્કેરાટ થઈ જાય તો આપણે અરીસા સામે જોવું. તે આમ અરીસામાં ચંદુલાલ દેખાય ને ? પછી ચંદુલાલને આમ હાથ ફેરવવો, અહીં આગળ રહીને તમે ફેરવો ને, એટલે ત્યાં આગળ અરીસામાં ફેરે; એવું દેખાય ને ? પછી આપણે ચંદુલાલને કહેવું કે “શાંતિ રાખો, ‘અમે’ બેઠા છીએ. હવે તમારે શો ભો છે ?” આવો અભ્યાસ કરો. અરીસામાં સામું બેસીને તમે છૂટા ને ચંદુલાલ છૂટા, બે જુદા જ છે.

દાદાનો જુદાપણાનો વ્યવહાર

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, તમે તમારા પાડોશીને કેવી રીતે જુઓ-કરો છો ?

દાદાશ્રી : સરસ રીતે, બહુ સારા માણસ છે

એ હું જાણું ને, નાનપણથી જ ! આમ સારા માણસ છે, ઘણા સારા માણસ છે. કશી ડખલ નહીં, કશી ભાંજગડ નહીં, કંઈ જોઈએ નહીં, કંઈ હેરાનગતિ નહીં. વહેલા ઉઠાડો તોય વાંધો નહીં, મોડા ઉઠાડો તોય વાંધો નહીં. નીચે મહાત્મા આવ્યા છે, એમ કહેતાંની સાથે અડધો કલાકમાં ઉઠીનેય આવતા રહે નીચે. તને એમ લાગ્યું કે અમને પજવતા હશે ? ના. અરે, અમને તો પજવતા નથી પણ હીરાબાનેય પજવતા નથી, કોઈ દહાડોય !

પ્રશ્નકર્તા : જે આત્મા ને પુદ્ગલનું ડિમાર્કેશન છે ને, આપને જેવી રીતે છૂટો લાગે એવી રીતે અમને આત્મા છૂટો કઈ રીતે લાગે ?

દાદાશ્રી : છૂટો જ છે ને !

પ્રશ્નકર્તા : છે પણ આપ જે રીતે જોઈ શકો છો, આત્મા જુદો અને પુદ્ગલ જુદું એવું અમે જોઈ શકીએ ખરા ?

દાદાશ્રી : એ સ્ટેશન આવે ત્યારે જોવાય ને !

પ્રશ્નકર્તા : એટલે એ કઈ રીતનું હોય ?

દાદાશ્રી : કશું રીત ના હોય. આ આત્મા ને પુદ્ગલ. આ બે અડીને જ છે, પણ સંગ નથી બેને.

પ્રશ્નકર્તા : પણ આ જે તમે બેઠા છો અત્યારે અને દાદા ભગવાન 'દાદા'ને જુએ છે, એ કઈ રીતે આમ જુએ છે ?

દાદાશ્રી : સ્વ-પર દૃષ્ટિથી. સ્વની દૃષ્ટિ ને પરની દૃષ્ટિથી. મેં જે તમને આત્મા આપ્યો એની દૃષ્ટિ જુદી અને આની દૃષ્ટિ જુદી. આ જે રૂમ દેખાય છે, આ બધું એ દૃષ્ટિ જુદી, પરની દૃષ્ટિ કહેવાય અને પેલી સ્વની દૃષ્ટિ. અને સ્વદૃષ્ટિ જુદી હોય, સ્વ અને પર બેઉ જુદું દેખાય. આ પર ને આ સ્વ, તમે હઉં સમજો છો ને, પણ તમારે ઊંડા ઉતરવાની જરૂર નથી. પણ આપણને તો સમજાય

ને કે ભઈ, આ બધું જુદું. તમને ખબર ના પડે કે આ પર છે ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, એ તો ખબર પડે.

દાદાશ્રી : એ જ દૃષ્ટિ. આ ન્હોય ને આ હું, આ ન્હોય ને આ હું. એટલે આ જ મજબૂત કરી દો ! આ રોડ બધા કાચા હોય ને પછી આગળ રોડ કરીએ ને, તો પછી પેલું કાચું પડી જાય અને આ રોડ જે મજબૂત છે ને જ્યાં સુધી દેખાયો ત્યાં સુધી એને મજબૂત થઈ જવા દો બરાબર. એ તો નિયમથી જ આ બધું કામ કરે છે. તમારે એ બધી ભાંજગડમાં ઉતરવાનું નહીં, નહીં તો અહીં હતો એવો ડખલવાળો થઈ જાય. ત્યાં ડખલની જરૂર જ નહીં. આપણે આજ્ઞામાં રહો. આજ્ઞાની બહાર નીકળીએ એ ભયંકર ગુનો કહેવાય. આ તો પહેલાંની જે ટેવો પડી ગયેલી ને, તે બધી હેબિટ આ હેરાન કરે. બાકી, પાંચ આજ્ઞા જ પાળવાની. બીજી ડખલમાં ઉતરવાનું જ નહીં. તમને ખબર પડે ને કે આ પર છે, આ સ્વ ન્હોય ?

પ્રશ્નકર્તા : હા દાદા, એ તો ખબર પડી જાય.

દાદાશ્રી : જગતના લોકો કોઈ આ સમજી ના શકે.

આપણે ચંદુને શિષ્ય બતાવવો

લોક તમને ઓળખે ક્યારે ? વર્તન સારું હોય ત્યારે. આ શુદ્ધાત્મા થયા છે એવું ઓળખે ક્યારે ? અત્યારે તો ચંદુભાઈ છે, એવું જ જાણે ને બધા ? અને તમે એમ જાણો કે 'હું શુદ્ધાત્મા છું.' તમારું જ્ઞાન જુદું ને લોકો જાણે એ જ્ઞાન જુદું, જુદું નહીં ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

દાદાશ્રી : એટલે લોકોને એમ ખબર નથી ને કે આ શુદ્ધાત્મા થયા છે. શુદ્ધાત્મા થયા ક્યારે કહેવાય ? બહારનું વર્તન ફરી જાય ત્યારે લોકો

સમજે. એટલે લોકો જાણતા નથી ને હજુ. જાણશે ત્યારે વાત જુદી છે.

અત્યારે તમારા શિષ્ય થાય કોઈ ? ના. શાથી ? અવળું-સવળું બોલાઈ જાય, બીજું કંઈ વર્તન દેખે ને બધા ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, વર્તન દેખે.

દાદાશ્રી : લોક તો, એમને અનુભવ થાય, એમને કશું કરી આપીએ ને એમને આનંદ થાય તો એ શિષ્ય થાય. આ તો તમે જ્ઞાનની સમજણ પાડો તોય છે તે એ જાણે કે આ દાદાની વાત બોલી રહ્યા છે. એ જ્યારે આપણે શુદ્ધાત્મા સ્વરૂપમાં રહીને બોલતા હોઈએ અને આનંદ થાય, ત્યારે એવા થશો. પણ ત્યાં સુધી તો તમને શિષ્ય નથી ને, એટલે આપણે પહેલાં શિષ્ય ચંદુભાઈને બનાવવા. ના સમજ પડી ?

એટલે ‘તમને’ ચંદુભાઈ તો એક શિષ્ય જબરજસ્ત, સુંદર શિષ્ય મળ્યા. ‘એય... આમ કર, તેમ કર’ એને કહેવું. ચેતવવા, સમજણ પાડવી, ભૂલો બતાવવી, પ્રતિક્રમણ કરાવવા. તે ઊલટું સારું ફાવે. હું કહું ને તો પણ મારું કેટલા જણ સાંભળે ? અને તમે કહો તો ચંદુભાઈ સાંભળે.

શિષ્ય પોતે પોતાના થવું પડે. આ ચંદુભાઈને તમારા શિષ્ય બનાવવાના. બીજો કોણ શિષ્ય થાય ? ચંદુભાઈનો કોઈ શિષ્ય થાય ?

પ્રશ્નકર્તા : ના થાય. દાદા, આપની વાત એકદમ સરસ છે !

મહીનો કયરો શુદ્ધ કરાવવો ચંદુ પાસે

દાદાશ્રી : હું કંઈ દેખાડવા નહીં આવું. તમારે જ દેખાડવાનું. હવે ફરી કહેવું નહીં પડે ને મારે ? હવે મારે કહેવા આવવું ના પડે. તમારે જ કહેવાનું, ‘ચંદુભાઈ, આમ કર, આમ કર.’ આ કયરો તમને

રેગ્યુલર (નિયમિત) રહેવા ના દે. એટલે ઘરમાં કયરો છે એટલે ‘આપણે’ ‘એને’ કહી દેવાનું કે ‘ચંદુભાઈ, જો કયરો છે હજુ.’ ત્યારે ચંદુભાઈ કહેશે, ‘તમે શુદ્ધ થયે મને શું ફાયદો?’ ત્યારે કહેવાનું, ‘અમે શુદ્ધ થઈએ તો તારું ઠેકાણું પડી જ જશે એ ચોક્કસ, એની ગેરેન્ટી.’

પ્રશ્નકર્તા : શુદ્ધ તો આપણે ચંદુભાઈને જ કરવાનો છે ને ?

દાદાશ્રી : હંઅ. ‘આપણે’ તો શુદ્ધ છીએ જ. આપણે શુદ્ધાત્મા છીએ જ. હવે ચંદુભાઈ શું કહે છે કે હુંય શુદ્ધ થઈ ગયો છું. ત્યારે કહે, ‘ના, હજુ તો બહારથી બધું ધોવાઈ ગયું છે, પણ હજુ તો મહીં છે તે બધો કયરો પડ્યો છે. એને વાળી નાખો તો શુદ્ધ થઈ જશો.’ વાસણો ઘસી નાખ્યા. જેમ તેમ એ તો ઘસ્યા એટલે પછી જરા માટી કોઈ કોઈ દેખાય. ત્યારે ‘એ તો ભીના છે’ કહે. ‘ઘસી કાઢો, વધારે ઘસી નાખો.’

આખો દહાડો આપણે જીવ (જાગૃતિ) જ એમાં રાખવાનો ફક્ત કે ચંદુભાઈ શું કરે છે ? ચંદુભાઈને આપણે કહ્યા કરીએ, ચંદુભાઈ શું કરે છે, એ ‘જોવું’ ને એ ના કરે તો આપણે તેને કહેવું, ‘હજુ આ વાસણો રહી ગયા. હજુ આ ફલાણું રહી ગયું.’ એક પૂરું કરે એટલે પછી તરત બીજું દેખાડવું. એટલે એ ચંદુભાઈની ભૂલો તમને દેખાય અને તમારે ચંદુભાઈને કહેવું કે ‘આ ભૂલો કરો છો, પણ હવે સુધારી લો.’ તો એનું સીધું થશે, નહીં તો સીધું થાય નહીં.

પહેલું જુઓ પછી અરીસામાં જાણો

પ્રશ્નકર્તા : આપે આપ્તવાણીમાં કહ્યું છે કે તમે જાણો છો પણ જોતા નથી એ શું છે ?

દાદાશ્રી : ચંદુભાઈ શું કરે છે, ચા પીધી, ખાધું-પીધું, બધું જુઓ. આ તો એકલું જાણ્યા કરે

છે ખરો પણ જોતો નથી ને ! પુદ્ગલને નિરંતર જોયા જ કરવું જોઈએ. પહેલી ફરજ એ જ છે, જાણવાની ફરજ પછી છે.

પ્રશ્નકર્તા : આ જોવાનું એટલે કઈ રીતે આમ ?

દાદાશ્રી : આ શું કરે છે એમ ના દેખાય, બળ્યું ? આ ચંદુભાઈ આખો દહાડો શું કરે છે, એ મને દેખાય છે એવું 'તમને' દેખાવું જોઈએ. બસ, એટલું જ. એવું જ, નવી ડિઝાઈનનું નહીં પાછું. કોઈ નવી ડિઝાઈન નહીં કે મહીં એમાં કંઈ આર્કિટેકચરને લાવવાની જરૂર નથી. જેવું મને દેખાય છે એવું તમને દેખાવું જોઈએ.

પ્રશ્નકર્તા : આપે એકવાર વાત કરેલી કે ચંદુભાઈ જમતા હોય તો અરીસામાં જેવું દેખાય, એવી રીતે દેખાવું જોઈએ.

દાદાશ્રી : હા, એટલે એવું જ દેખાવું જોઈએ. એ અરીસાને દેખાય કે મને દેખાય, બધું એકનું એક જ છે ને ! એવું જ દેખાવું જોઈએ. અઘરું ખરું એ ?

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, એ તમને સહેલું લાગે, બાકી અમને તો અઘરું ખરું ને ?

દાદાશ્રી : ના, પણ એ ધીમે ધીમે ફીટ કરવાનું, પછી એની મેળે ફીટ થઈ જાય. એ બાજુ દષ્ટિ ના દોરે એ પછી ફીટ શી રીતે થાય ? મહાવીર ભગવાન તો એક જ કર્યા કરતા હતા કે મહાવીર શું કરે છે એ જોયા કરતા હતા, બસ. બીજી ભાંજગડમાં જ નહીં. મહાવીર જાગતા હોય ત્યારે એ જાગતા જુએ, હું જોવું એ રીતે. હું જોતો હોઉં ને, એ રીતે 'તમારે' જોવાનું છે. કોઈ જાગૃત અને સમજદાર માણસ જોયા જ કરતો હોય, આપણું બધું નિરીક્ષણ કર્યા કરતો હોય, એવું નિરીક્ષણ 'તમારે' કરવાનું, એટલું જ છે ને ! બીજાનું કરી શકવાની શક્તિ તો

બધા લોકો ધરાવે છે, પણ આ તો પોતાનું નિરીક્ષણ કરવાની શક્તિ ! કારણ કે અનાદિનો અભ્યાસ નહીં ને, એટલે ત્યાં કાચો પડી જાય.

અરીસામાં જોઈને સહેલું કરી આપીએ છીએ. એમ કરતાં કરતાં પ્રેક્ટિસ પડે કારણ કે આ અનાદિકાળથી આવું જોયેલું જ નહીં ને ! કારણ કે 'આ હું પોતે જ છું', તો પછી જોવાનું જ ક્યાં રહ્યું ! આ તો પોતે જુદો પડ્યો એટલે જુએ છે. જોનાર જુદો થયો !

એટલે છેલ્લું જ્ઞાતા-દ્રષ્ટા તો ચંદુભાઈ આવતા-જતા હોય તો તમને એમ દેખાય કે 'ઓહોહો, આવો ચંદુભાઈ, આવો ચંદુભાઈ.' ચંદુભાઈ વાત કરતા હોય તોય તમને જુદા દેખાય.

ઉપયોગમાં રહેવાની રીત

હું તો નીરુબેન હાજર હોય તોય જાત સાથે બોલું છું. શું બોલું હું ? 'અંબાલાલભઈ, શું તમે કોન્ટ્રાક્ટર ? તમે કેવા માણસ છો તે ? શું તમે માની બેઠા છો પોતાની જાતને ?' એવું કહું. નીરુબેન કહે, 'તમે વાતો કરો છો ?' ત્યારે મેં કહ્યું, 'શું કરું ત્યારે બળ્યું ? બધી વાતો કંઈ ખાનગી રહી ઓછી થાય છે ?'

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, તમે તો નિર્ભેદીને એટલે ભેદ વગરના, એટલે તમે છૂટા પડીને બોલો.

દાદાશ્રી : છૂટું છે જ, છે જ છૂટું. મેં છૂટું જ કરી આપ્યું છે, તદ્દન છૂટું કર્યું. હવે તમે એનો ઉપયોગ ના કરો તો, તમે એની (ફાઈલ નં.૧ની) જોડે બેસી રહો અડીને. વઢીએ એટલે એની મેળે થાય છૂટા. જેમ સાસુ-વહુ લડે તેવી રીતે. સાસુ ને વહુ લડે જ ને ? ના પણ, વહુને સાસુના કેટલા દોષ દેખાય બિચારીને ? આ તો મૂળ પોતે પોતાને લડે, એટલે બધા જ દોષો દેખતો હોય ને !

હવે રોજ તમારે એવો ઠપકો ના આપવો,

રડે એવો. પણ અમથા અમથા જરાક રોજ કહે કહે કરીએ. સાસુએ કચકચ કરવા માંડી, એટલે વહુ સમજી જાય કે આમની જોડે મેળ નહીં પડે આપણે.

પ્રશ્નકર્તા : બરાબર.

દાદાશ્રી : એ જુદું થવાનો, વધારે જુદું થવાનો રસ્તો !

વાત કરનાર ચંદુથી જુદો જ છે

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, આપણે આ વાતચીતનો પ્રયોગ છે, તે આપણે ચંદુ સાથે વાત કરીએ એટલે ચંદુ જુદો ને પોતે જુદો, તો એ વાતચીત કરતા કરતા વાતચીત કરનારો સ્વરૂપ જોડે એકાકાર થઈ જાય ખરો ?

દાદાશ્રી : વાત કરનારો, ના થાય.

પ્રશ્નકર્તા : ના, આ તો.. એટલે પેલું પણ દેખાય ખરું કે આ વાત થઈ રહી છે. એક વાત કરનારો છે, એક વાત થઈ રહી છે જેની જોડે એ દેખાયા કરે. આ વાત કરનારો અને વાત જેની જોડે થાય છે એનો તો પોતે પ્રકાશક જ રહે છે ને ?

દાદાશ્રી : વાત કરનારને કશો વાંધો નહીં.

નિરંતર ઉપયોગથી એકાવતારી મોક્ષ

પછી અરીસામાં જોઈને અભ્યાસ કરે ને, તે ચંદુને જોયા કરીએ, 'કહેવું પડે, ચંદુ તારું તો.' અભ્યાસ પડ્યો હોય તો દેખાય મહીં. અભ્યાસ જ ના પડ્યો હોય તો પછી શી રીતે દેખાય ? તે તો પાડેલો ને અભ્યાસ ?

પ્રશ્નકર્તા : આ અભ્યાસથી જ આવી શકે ને ઉપયોગ ?

દાદાશ્રી : માણસને અભ્યાસ તો જોઈએ ને ? અભ્યાસ એટલે જાગૃતિની અંદર પોતે તૈયાર રહેવું.

પ્રશ્નકર્તા : એ શું કહ્યું ?

દાદાશ્રી : જાગૃતિ એમને એમ વહી જાય. ખોટું થયું, ખોટું થઈ રહ્યું છે પણ પોતે કશો અભ્યાસ કરે નહીં. જાગૃતિ દેખાડ્યા જ કરેને, ખોટું થઈ રહ્યું છે. તારે જાગૃતિ દેખાડે કંઈ ?

પ્રશ્નકર્તા : દેખાડે એવું બધું.

દાદાશ્રી : આખો દહાડોય ? કેવડી ઊંચી થઈ જાગૃતિ ! દુનિયા ખોળે છે, પણ આ જાગૃતિ ના રહે. એ જાગૃતિ નિરંતર રહે એવી જાગૃતિ મેં તમને આપેલી છે. એ જાગૃતિનો ઉપયોગ કરવાનો છે. જરા પહેલાની ટેવ પડેલી ને, તે ત્યાં લીસી જગ્યાએ લપસવાની ટેવ પડેલી છે.

પ્રશ્નકર્તા : હા, ખરી વાત છે.

દાદાશ્રી : તે જરાક ત્યાં જાગૃતિ રાખી કે આ લીસી જગ્યા છે ને લપસી જવાય એવું છે અને છતાં ઉદયમાં આવ્યું છે, એટલે આપણે કહેવું કે 'ચંદુભાઈ, તું લપસે છે ને હું જોઉં છું.' વાંધો ખરો ?

પ્રશ્નકર્તા : ના.

દાદાશ્રી : પણ આ તો લપસી જ જાય. એ પોતે હઉં ચંદુભાઈ જોડે લપસી જાય. એટલે ત્યાં ઉપયોગ રાખવાનો. જેમ કૂવા ઉપર ગયેલો માણસ એની વાઈફને યાદ કરે, છોકરાઓને યાદ કરે કે કૂવાને યાદ કરે ? કૂવા ઉપર બેસવાનું થાય તો ચેતે ને ?

અગર તો કોઈ દરિયાની વચ્ચે બે ફૂટનો રસ્તો કરેલો હોય ને બે બાજુ રેલિંગ ના હોય, ત્યાં જવાનું તે ઘડીએ વાઈફ યાદ આવે કે એને લક્ષ્મી યાદ આવે કે બંગલા યાદ આવે ?

પ્રશ્નકર્તા : કોઈ ના યાદ આવે.

દાદાશ્રી : હંઅ, એનું નામ ઉપયોગ. દાદાએ

એક અવતારી મોક્ષમાર્ગ સિદ્ધાંતપૂર્વક આપ્યો, તો પછી એ સિદ્ધાંતને આપણે વળગી રહેવું જોઈએ. ઉપયોગ એમાં જ રાખવો જોઈએ. દરિયામાં પડે તો એક જ અવતારનું મરણ થાય, જ્યારે આ લાખો અવતારનું મરણ થાય. મહીં તો ચંદુભાઈને કહેવું જોઈએ કે 'સીધો રહે.'

વાતચીતના પ્રયોગે સઘાય પ્રગતિ

ઉપયોગ કોને કહેવાય કે સો-સોની નોટ ગણતો હોય, ત્યાંથી એનો ઉપયોગ બીજી જગ્યાએ જાય ખરો ? એનું નામ ઉપયોગ કહેવાય. એવો ઉપયોગ અમારો નિરંતર રહેવાનો. અમારી હાજરીમાં રહો તો તમારેય ઉપયોગ રહે.

પ્રશ્નકર્તા : આ પદમાં કે બીજામાં જુદા જુદા પ્રમાણમાં રસ હોય છે એટલે એવું થાય છે ?

દાદાશ્રી : રસને કેળવવાની જરૂર નથી, આપણે તો ઉપયોગ દેવાનો છે. આપણે કહી દેવાનું, 'ચંદુલાલ, દાદાના દરબારમાં બેઠા છો. હવે અહીં જે જે ચાલે તેમાં તમે ઉપયોગ દઈને ચાલો.' પછી આપણે 'જોયા' કરવાનું, ઉપયોગ ચૂકો તો તરત કહેવાનું, 'ચંદુલાલ ચૂક્યા, આવું ના હોવું જોઈએ.'

પ્રગતિ કરવી નથી, મારી હાજરીમાં ? નહીં તો આવું તો કહેતાંની સાથે જ ફાઈલ નંબર વન સાથે વાત કરવા માંડે.

અક્રમ જ્ઞાને કાઢી લો કામ

વાતચીત કરે એટલે જ છૂટું, એટલા માટે આ લોકોને કહેલું કે અરીસો લાંબો હોય, એમાં સામા ઊભા રહીને આમ ખભો થાબડવો, 'કેમ છો ? ચંદુ મજામાં છો ને ? કંઈ અડચણ હોય તો કહેતા રહેજો' એવું બધું કહેવાનું. એક થોડો વખત જ કરવાનું એવું. પછી એ છૂટું જ દેખાય. છે જ છૂટું.

વધારે દોષ હોય ને, તો એ છે તે ચંદુને

ઠપકો આપે. ચંદુ આમ કેમ કરે છે, આવું ન હોવું જોઈએ, એમ તેમ કરીને ઠપકો આપે.

તે તમે અરીસા આગળ જજો. અરીસા આગળ જશો તો શું થાય છે આમ ? એમાં કાંઈ વાર લાગે છે, મહેનત કરવી પડે છે ?

પ્રશ્નકર્તા : મહેનત નથી કરવી પડતી. તરત જ દેખાય સ્વાભાવિક રીતે.

દાદાશ્રી : એટલે લોકોને કિંમત ઊડી ગઈ. ખરી કિંમત તો એની છે. અરીસા આગળ આ દેખાય છે, એ તો કેવી અજાયબી કહેવાય !

ભરત રાજાને ઋષભદેવ ભગવાને 'અક્રમ જ્ઞાન' આપ્યું ને છેવટે તેમણે અરીસાભવનનો આશરો લીધો ત્યારે તેમનું રાગે પડ્યું. અરીસાભવનમાં વીંટી નીકળી ગયેલી, આંગળીને અડવી દીઠી ત્યારે તેમને થયું કે બધી આંગળીઓ આવી દેખાય છે ને આ આંગળી કેમ આવી દેખાય છે ? ત્યારે ખબર પડી કે વીંટી નીકળી ગઈ છે તેથી. વીંટીને લીધે આંગળી કેટલી બધી રૂપાળી દેખાતી હતી ! એ ચાલ્યું મહીં તોફાન ! તે ઠેઠ 'કેવળ' થતાં સુધી ચાલ્યું ! વિચારણાએ ચઢ્યા કે વીંટીને આધારે આંગળી સારી દેખાતી હતી ? મારે લીધે નહીં ? તો કહે કે તારે લીધે શાનું ? તે પછી 'આ ન હોય મારું, ન હોય મારું, ન હોય મારું' એમ કરતાં કરતાં 'કેવળજ્ઞાન'ને પામ્યા ! એટલે આપણે અરીસાભવનનો લાભ લેવો. આપણું 'અક્રમ વિજ્ઞાન' છે. જે કોઈ આનો લાભ લે, તે કામ કાઢી નાખે. પણ આની કોઈને ખબર જ ના પડે ને ? ભલે આત્મા જાણતો ના હોય, છતાંય અરીસાભવનની સામાયિક ફક્કડ થાય.

અક્રમ એટલે ખપાવ્યા સિવાય અહીં મોક્ષ માર્ગમાં આવ્યા છે અને કમિકમાં ખપાવીને જવાનું. ત્યાં ખપાવતા, ખપાવતા અને અહીં ખપાવ્યા સિવાય એટલે આ રીત કરવી પડે બધી.

- જય સચ્ચિદાનંદ

દાદાઈ જગકલ્યાણ મિશન - સત્સંગ હાઈલાઈટ્સ

૧૬ - ૧૭ જૂન : ભારતની રાજધાની દિલ્લીના તાલકટોરા સ્ટેડિયમમાં પૂજ્યશ્રીનો બે દિવસીય સત્સંગ-જ્ઞાનવિધિ કાર્યક્રમ યોજાયો. પૂજ્યશ્રીનું દિલ્લીના મહાત્માઓએ પંજાબી શૈલીમાં સ્વાગત કર્યું હતું. સત્સંગમાં ૨૨૦૦થી વધારે મહાત્મા-મુમુક્ષુઓની હાજરી નોંધાઈ હતી. આજુબાજુના રાજ્યોના ૪૦૦ મુમુક્ષુઓએ લાભ લીધો. જ્ઞાનવિધિમાં ૮૫૦ મુમુક્ષુઓએ આત્મજ્ઞાન મેળવ્યું. દિલ્લીના સેવાર્થી મહાત્માઓ માટે સેવાર્થી સત્સંગ તથા દાદા દરબારનું આયોજન થયું હતું.

૨૦ - ૨૩ જૂન : આપ્તસંકુલના સાધક ભાઈઓ-બહેનોનું બે-બે દિવસ તેમના માતા-પિતા સાથે સેફોની મહેસાણા ખાતે સ્નેહમિલન યોજવામાં આવ્યું હતું. આ કાર્યક્રમ આપ્તસંકુલના સાધકો અને એમના પરિવારમાં પરસ્પર આત્મીયતા વધે તે હેતુથી યોજવામાં આવ્યો હતો. આ કાર્યક્રમ અંતર્ગત લીંચ ખાતે શ્રી સીમંધર સ્વામીના પ્રક્ષાલ-પૂજન-આરતી, દાદા ફોટો હિસ્ટ્રી પ્રોજેક્ટની અનુભવ સેશન, ડિમ્પલભાઈના જ્ઞાની સંગેના અનુભવો, પૂજ્યશ્રી સાથે ભોજન, સંકુલની જૂની યાદોની સ્પે. ડીવીડી તેમજ વિવિધ એક્ટિવિટી દ્વારા માતા-પિતાઓને આનંદ કરાવ્યો હતો. સાધક ભાઈઓ-બહેનોએ માતા-પિતાઓને પ્રેમથી જમાડ્યા હતા અને એમની સેવાનો લાભ લીધો હતો. દરેક સાધક-સાધિકાઓને વારાફરતી પોતાના માતા-પિતા સાથે પૂજ્યશ્રીને મળવાનો તેમજ યાદગીરીરૂપે પૂજ્યશ્રી સાથે દરેકને ફેમિલી ફોટો પડાવવાનો અમૂલ્ય લાભ મળ્યો હતો. સાધક ભાઈઓ-બહેનોના માતા-પિતાઓએ આ કાર્યક્રમનો લાભ પામી ધન્યતા અનુભવી હતી તથા આવા કાર્યક્રમ દર વર્ષે થાય એવી ઈચ્છા વ્યક્ત કરી હતી.

૨૪ જૂન : પૂજ્યશ્રી સાથે એક દિવસીય અંબાજી યાત્રાનું આયોજન થયું હતું, જેનો ૬ હજારથી વધારે મહાત્માઓએ લાભ લીધો હતો. લગભગ ૫૦ બસો ઉપરાંત પોતાના વાહનો દ્વારા દરેક મોટાભાગના સેન્ટરના મહાત્માઓ પોતાની રીતે સવારે અંબાજી પહોંચી માતાજીના દર્શન કર્યા હતા. એકસાથે આટલા બધા પ્રમાણમાં મહાત્માઓ આવવાથી અંબાજી મંદિરમાં ભારે ઘસારો જોવા મળ્યો હતો. ત્યારબાદ ઉમિયાભવન ખાતે પૂજ્યશ્રીનો વિશેષ સત્સંગ મહાત્માઓ સાથે થયો હતો, જેમાં માતાજીના કાયદા તથા એમને રાજી કરવા શું કરવું જેવા વિધિવિધ સવાલો પૂછવામાં આવ્યા હતા. ત્યારબાદ આપ્તપુત્રો-પુત્રીઓ દ્વારા પૂજ્યશ્રીને મંદિરમાંથી પ્રસાદીરૂપે પ્રાપ્ત માતાજીની ચૂંદડી પહેરાવવામાં આવી હતી. પૂજ્યશ્રીએ જગતકલ્યાણ માટે પ્રાર્થના તેમજ વિધિ કરાવી હતી. અપોરનું ભોજન પતાવીને સર્વે મહાત્માઓ પાલનપુર ખાતે રિદ્ધિ-સિદ્ધિ પાર્ટી પ્લોટ ખાતે પહોંચ્યા હતા, જ્યાં મહાત્માઓને પૂજ્યશ્રી સાથે ગરબા-ભક્તિનો લાભ મળ્યો હતો.

પૂજ્ય નીરુમા તથા પૂજ્ય દીપકભાઈને તિહાળો ટીવી ચેનલ પર...(વિદેશમાં)

- USA -Canada ● 'TV Asia' - પર દરરોજ સવારે ૭-૩૦ થી ૮ EST
 ● 'SAB US' - પર દરરોજ સવારે ૭ થી ૭-૩૦ EST
 ● 'Rishtey-USA' પર હર રોજ સુબહ ૭-૩૦ થી ૮ (હિન્દી મેં) EST
- UK ● 'વીનસ' ટીવી પર હર રોજ સુબહ ૮ થી ૮-૩૦ (હિન્દી મેં)
 ● 'SAB UK' - પર દરરોજ સવારે ૭-૩૦ થી ૮ - Western European Time (6.30am-7am GMT)
 ● 'Rishtey-UK' પર હર રોજ સુબહ ૭ થી ૭-૩૦ (હિન્દી મેં) Western European Time (6am-6-30am GMT)
 ● 'વીનસ' ટીવી પર દરરોજ સવારે ૮-૩૦ થી ૯ (ગુજરાતીમાં)
- Singapore ● 'SAB- International' પર હર રોજ સુબહ ૮-૩૦ થી ૯ (હિન્દી મેં)
- Australia ● 'SAB- International' પર હર રોજ સુબહ ૧૧-૩૦ થી ૧૨ (હિન્દી મેં)
- New Zealand ● 'SAB- International' પર હર રોજ દોપહર ૧-૩૦ થી ૨ (હિન્દી મેં)
- CAN-Fiji-NZ-Sing.-SA-UAE ● 'Rishtey-Asia' પર હર રોજ સુબહ ૭ થી ૭-૩૦ (હિન્દી મેં)
- USA-UK-Africa-Aus. ● 'આસ્થા' પર સોમથી શુક્ર રાત્રે ૧૦ થી ૧૦-૩૦ (ડિશ ટીવી ચેનલ યુકે-૮૪૯, યુએસએ-૭૧૯)

આત્મજ્ઞાની પૂજ્ય દીપકભાઈના સાંનિઘ્યમાં આગામી સત્સંગ કાર્યક્રમો

અડાલજ ત્રિમંદિર

૧ સપ્ટેમ્બર (શનિ) સાંજે ૪ થી ૭ - **સત્સંગ** તથા **૨ સપ્ટેમ્બર** (રવિ) સવારે ૧૦ થી ૧૨ - **આપ્તપુત્ર સત્સંગ**

૨ સપ્ટેમ્બર (રવિ) બપોરે ૪ થી ૭-૩૦ - **જ્ઞાનવિદિ**

૩ સપ્ટેમ્બર (સોમ) રાત્રે ૧૦ થી ૧૨ - **જન્માષ્ટમી નિમિત્તે વિશેષ કાર્યક્રમ**

૫ સપ્ટેમ્બર (બુધ) સવારે ૯ વાગ્યાથી **પૂજ્યશ્રીના દર્શનનો વિશેષ કાર્યક્રમ**

૬ થી ૧૩ સપ્ટેમ્બર - પર્યુષણ પારાયણ - આપ્તવાણી ૧૩ (ઉ.) પર **વાંચન** (પેજ-૨૪૩થી) - **સત્સંગ-સામાયિક**

સવારે ૯-૩૦ થી ૧૨, સાંજે ૪-૩૦ થી ૭ - **સત્સંગ**, રાત્રે ૮-૩૦ થી ૯-૩૦ - **સામાયિક**

બહારગામથી આવનાર મહાત્મા-મુમુક્ષુઓને વ્યવસ્થા માટે ખાસ સૂચના

(૧) પારાયણમાં ભાગ લેવા 'AKonnect' દ્વારા અથવા પોતાના સેન્ટરમાં અને જ્યાં નજીકમાં સત્સંગ સેન્ટર નથી એમણે અડાલજ ત્રિમંદિરના ફોન નં. ૦૭૯-૩૯૮૩૦૪૦૦ ઉપર (સવારે ૯ થી ૧ તથા બપોરે ૨ થી સાંજે ૭) પર ૧૨ ઓગષ્ટ ૨૦૧૮ સુધીમાં રજિસ્ટ્રેશન કરાવવું જરૂરી છે. (૨) જે મહાત્માઓ પાસે દાદા ભગવાન પરિવારનું પરમેનન્ટ આઈ-કાર્ડ છે, એમણે આઈ-કાર્ડ અવશ્ય સાથે લેતા આવવું. (૩) ભાઈઓ-બહેનો માટે અલગ-અલગ ઉતારાની વ્યવસ્થા હોઈ શકે માટે પોતપોતાનો સામાન જુદો લાવવો. (૪) ઓઢવા-પાથરવાનું, એર પીલો (ઓશીકું), બેટરી, જરૂરી દવાઓ, દોરી, તાળું-ચાવી વિગેરે સાથે લેતાં આવવું.

Pujya Deepakbhai's Singapore - NZ- Australia Satsang Schedule 2018

Date	Day	City	From	To	Session Title	Venue	Contact No. & Email
14-Sep	Fri	Singapore	8-00 PM	9-30 PM	Aptaputra Satsang	Singapore Post Auditorium Next to: Paya Lebar MRT Station Singapore	+65 9190 2826 info@sg.dadabagwan.org
15-Sep	Sat	Singapore	3-30 PM	7-30 PM	Gnanvidhi		
16-Sep	Sun	Singapore	10-00 AM	12-30 PM	Satsang	Ceylon Road Ganesh Temple, Katong	+65 9190 2826
17-19 Sep	Mon-Wed	Singapore	All Day		Singapore Retreat	Pre-registrations only	+65 9231 3381 info@sg.dadabagwan.org
21-Sep	Fri	Auckland	7-30 PM	9-30 PM	Satsang	Shri Shirdi Saibaba Sansthan Hall, 12-18 Princess Street, Onehunga, Auckland, 1061, New Zealand	+64 (0)21 061 2379
22-Sep	Sat	Auckland	10-00 AM	12-00 PM	Aptaputra Satsang		+64 (0)21 172 9884
22-Sep	Sat	Auckland	4-00 PM	8-00 PM	Gnanvidhi		info@nz.dadabagwan.org
25-27 Sep	Tue-Thu	Sydney	All Day		Sydney Shibir	Pre-registrations only	+ 61 (0)421 127 947 sydney@au.dadabagwan.org
28-Sep	Fri	Sydney	7-00 PM	9-00 PM	Satsang		+ 61 (0)421 127 947
29-Sep	Sat	Sydney	10-00 AM	12-30 PM	Swami Pratishtha	Sant Nirankari Satsang Bhawan, 166 Glendenning Road, Glendenning, NSW - 2761, Australia	+ 61 (0)402 179 706
29-Sep	Sat	Sydney	5-00 PM	6-30 PM	Satsang		
30-Sep	Sun	Sydney	4-00 PM	7-30 PM	Gnanvidhi		sydney@au.dadabagwan.org
01-Oct	Mon	Sydney	5-00 PM	7-30 PM	Aptaputra Satsang		
04-Oct	Thu	Perth	6-30 PM	8-00 PM	Satsang		+61 (0)430 148 386
05-Oct	Fri	Perth	6-30 PM	8-00 PM	Satsang	Stirling Adriatic Center, 78 Jones Street, Stirling, WA - 6021, Australia	perth@au.dadabagwan.org
06-Oct	Sat	Perth	4-00 PM	7-00 PM	Gnanvidhi		

પૂજ્ય નીરુમા તથા પૂજ્ય દીપકભાઈને નિહાળો ટીવી ચેનલ પર... (ભારતમાં)

- 'દૂરદર્શન' - ગુજરાત (ગિરનાર) પર દરરોજ સવારે ૯ થી ૯-૩૦ (ટાટા સ્કાય-ચેનલ નં.-૧૭૪૯)
- 'અરિહંત' ચેનલ પર દરરોજ સવારે ૩ થી ૩-૩૦ અને સાંજે ૫ થી ૫-૩૦
- 'દૂરદર્શન'-ગુજરાત (ગિરનાર) પર દરરોજ રાત્રે ૧૦ થી ૧૦-૩૦ (ટાટા સ્કાય-ચેનલ નં.-૧૭૪૯)
- 'દૂરદર્શન'-ગુજરાત (ગિરનાર) પર સોમથી શનિ બપોરે ૩-૩૦ થી ૪ (ટાટા સ્કાય-ચેનલ નં.-૧૭૪૯)
- 'અરિહંત' ચેનલ પર દરરોજ રાત્રે ૮ થી ૯
- 'દૂરદર્શન'-નેશનલ પર સોમ સે શનિ, સુબહ ૮-૩૦ સે ૯ ; રવિ, સુબહ ૬-૩૦ સે ૭ (હિન્દી મેં)
- 'દૂરદર્શન'-મધ્યપ્રદેશ પર સોમ સે શનિ, દોપહર ૩-૩૦ સે ૪; રવિ, શામ ૬ સે ૬-૩૦ (હિન્દી મેં)
- 'દૂરદર્શન'-બિહાર પર હર રોજ સુબહ ૭ સે ૭-૩૦ તથા શનિ સે ગુરુ શામ ૬-૩૦ સે ૭, શુક્ર શામ ૫ સે ૫-૩૦ (હિન્દી મેં)
- 'દૂરદર્શન'-ઉત્તરપ્રદેશ પર સોમ સે શનિ રાત ૮-૩૦ સે ૯ (હિન્દી મેં)

માંડો પ્રયોગ અરીસા સામાયિકનો

તું 'ચંદુભાઈ'ને સામે બેસાડીને વટ વટ કરતો હોય તો 'ચંદુભાઈ' બહુ ડાહ્યા થઈ જાય. તું જાતે જ વઢું કે 'ચંદુભાઈ, આવું તે હોય ? આ તમે શું માંડ્યું છે ? ને માંડ્યું તો હવે પાંસઠં માંડો ને !' આવું આપણે કહીએ તે શું ખોટું છે ? માટે તારે 'ચંદુભાઈ'ને અરીસા સામે બેસાડી આમ પ્રયોગ માંડવો. અરીસામાં તો મોટું બધું દેખાય. આવું અરીસામાં જોઈને ઠપકો આપે એક-એક કલાક, તો બહુ શક્તિ વધી જાય ! તમને ચંદુભાઈની બધી જ ભૂલોની ખબર પડે ને ? જેટલી ભૂલો દેખાય એટલી આપણે અરીસા સામે ચંદુભાઈને બેસાડીને એક કલાક સુધી કહી દીધી કે એ મોટામાં મોટું સામાયિક !

- દાદાશ્રી

